



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 161

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 februarie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 456 din 15 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, ale art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 75 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	2–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
7.697/2024. — Ordin al ministrului educației privind desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Hygeia” din municipiul Sibiu, județul Sibiu	7
7.878/2024. — Ordin al ministrului educației privind ridicarea autorizației de funcționare provizorie și intrarea în lichidare a unității de învățământ preuniversitar de stat Grădinița nr. 69 din municipiul București, sectorul 3	7–8
7.879/2024. — Ordin al ministrului educației privind desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București	8–9
7.880/2024. — Ordin al ministrului educației pentru modificarea art. 2 din Ordinul ministrului educației nr. 6.040/2023 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „EuroEd” din municipiul Iași, județul Iași	9
21. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, privind răspunderea materială a polițiștilor pentru pagubele produse Ministerului Afacerilor Interne	10–27
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 19 februarie 2019 în Cauza Tothpal și Szabo împotriva României	28–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 456**

din 15 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, ale art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 75 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției și ale art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Adrian Constantin Torma în Dosarul nr. 38.497/3/2019 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 51D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 300D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 161/2003, ale art. 75 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și ale art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, excepție ridicată de Mircea Pălășan în Dosarul nr. 1.879/62/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 300D/2021 la Dosarul nr. 51D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 701 din 31 octombrie 2019.

7. Prin Încheierea din 5 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 38.497/3/2019, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției și ale art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.** Excepția a fost ridicată de Adrian Constantin Torma într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind anularea unui raport de evaluare, întocmit de Agenția Națională de Integritate, prin care s-a reținut nerespectarea regimului juridic al conflictelor de interese în materie administrativă.

8. Prin Încheierea din 2 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.879/62/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 161/2003, ale art. 75 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și ale art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010.** Excepția a fost ridicată de Mircea Pălășan într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului împotriva unei hotărâri judecătorești prin care a fost respinsă cererea privind anularea unui raport de evaluare, întocmit de Agenția Națională de Integritate, prin care s-a reținut nerespectarea regimului juridic al conflictelor de interese în materie administrativă.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece nu îndeplinesc exigențele de calitate a normelor juridice și încalcă principiul proporționalității. Astfel, se susține că dispozițiile art. 70 din Legea nr. 161/2003 stabilesc definiția situației conflictului de interese și nu conțin o definiție a conflictului de interese (obiect al unei răspunderi juridice). Legiuitorul explică noțiunea de situație a conflictului de interese prin raportare la existența posibilității că un eventual interes personal de natură patrimonială ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor. Această formulare este, în opinia autorului excepției, imprecisă și inadecvată față de posibilitatea individului căruia i se adresează de a-și controla conduita și este astfel contrară jurisprudenței în materie a Curții

Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale. Textul de lege criticat, așa cum este formulat, încalcă normele de tehnică legislativă, deoarece verbul utilizat în cuprinsul acestuia („ar putea influența”) nu este utilizat „la timpul prezent, forma afirmativă, pentru a accentua caracterul imperativ al dispoziției respective”, astfel cum stabilește art. 38 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Cu alte cuvinte, imprecizia textului de lege criticat derivă din faptul că acesta are un caracter descriptiv. Dacă legiuitorul ar fi avut în vedere, prin această normă, instituirea unei răspunderi juridice, textul de lege trebuia să aibă caracter dispozitiv și să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări, astfel cum stabilește art. 38 alin. (1) din Legea nr. 24/2000.

10. Referitor la dispozițiile art. 75 din Legea nr. 393/2004, se arată că aceste norme juridice sunt lipsite de claritate și de previzibilitate, deoarece generează incertitudine în ceea ce privește întinderea/delimitarea noțiunilor privitoare la „interesul personal” și „conflictul de interese”. Pentru a corespunde standardelor de calitate a legii, art. 75 din Legea nr. 393/2004 trebuie să definească/să reglementeze exclusiv noțiunea de „interes personal”, care se referă exclusiv la conținutul declarației de interese pe care un ales local este obligat să o facă publică și nicidecum la noțiunea de conflict de interese, reglementată de Legea nr. 161/2003. Câtă vreme scopul celor două categorii de reglementări este complet diferit, nu se poate ajunge, printr-o interpretare coroborată, ca una dintre ele să fie extinsă prin cealaltă ori restrânsă în mod corespunzător. Sunt invocate considerente din jurisprudența în materie a Curții Constituționale (spre exemplu, deciziile nr. 598 din 20 septembrie 2016, nr. 664 din 8 noiembrie 2016, nr. 196 din 23 martie 2017, nr. 291 din 4 mai 2017, nr. 664 din 30 octombrie 2018 și nr. 701 din 31 octombrie 2019).

11. De asemenea, se susține că, potrivit art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, singura sancțiune posibilă în situația existenței unei stări de conflict de interese este una foarte gravă, respectiv încetarea funcției publice și interdicția de a mai ocupa orice funcție publică aleasă timp de 3 ani, în cazul în care contestația împotriva raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate este respinsă. În materia conflictelor de interese nu este relevantă în aplicarea pedepsei gravitatea faptei care a dat naștere respectivei situații, singura măsură ce poate fi luată în legătură cu acest aspect fiind încetarea de drept a mandatului și interdicția ocupării aceleiași funcții timp de trei ani. Acest lucru contravine art. 53 alin. (1) din Constituție, care stabilește că exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți (în speță — exercitarea dreptului de a ocupa în mod liber o funcție și a dreptului de a fi ales) poate fi restrâns doar în situații excepționale, printre care se numără și aplicarea unei sancțiuni administrative. Însă alin. (2) al art. 53 din Constituție impune ca respectiva sancțiune să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății. Principiul proporționalității presupune că oricare decizie sau măsură adoptată de organele abilitate urmează să se bazeze pe o justă și echitabilă evaluare a faptelor, pe o echilibrare adecvată a intereselor implicate, precum și pe o selectare coerentă a măsurilor ce urmează să fie utilizate în vederea atingerii scopului sancționator. Din interpretarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 se poate constata că acestea nu permit organelor abilitate să procedeze la o astfel de analiză, întrucât au la îndemână o singură sancțiune ce poate fi aplicată, indiferent de gravitatea faptei ce a dat naștere respectivei situații. Or, în practică pot apărea situații diverse ce dau naștere unui conflict de interese: persoane care acționează în mod voit

în scopul fraudării legii sau persoane care, din contră, ajung în această situație din imposibilitatea de a cunoaște o serie de dispoziții legale neclare, cum sunt cele conținute de art. 70 din Legea nr. 161/2003.

12. **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că dispozițiile art. 70 din Legea nr. 161/2003 conțin doar definiția conflictului de interese prin trimiterea la eventualele interese de natură patrimonială pe care le-ar putea avea persoana evaluată, iar dispozițiile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 reglementează decăderea/interdicția de a ocupa o funcție, care intervine (în mod automat) în situația constatării conflictului de interese ori a stării de incompatibilitate, fără să încalce dispozițiile din Constituție invocate. Instanța evocă și jurisprudența în materie a Curții Constituționale (spre exemplu, deciziile nr. 481 din 21 noiembrie 2013, nr. 483 din 21 noiembrie 2013, nr. 93 din 3 martie 2015, nr. 418 din 3 iulie 2014 și nr. 449 din 16 iunie 2015).

13. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că dispozițiile de lege criticate satisfac exigențele dreptului la un proces echitabil și, totodată, sunt precise și previzibile, astfel încât destinatarul normelor juridice este capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acestora, în concordanță cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 75 din Legea nr. 393/2004 față de art. 1 alin. (5) din Constituție, instanța judecătorească apreciază că prevederile de lege criticate reprezintă garanții ale imparțialității autorităților publice și a membrilor consiliilor locale în exercitarea atribuțiilor lor și nu conțin norme discriminatorii. Invocă dispozițiile art. 16 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora funcțiile și demnitățile publice pot fi ocupate doar „în condițiile legii”, și reține că rațiunea pentru care legiuitorul a prevăzut pentru aleșii locali interdicția de a participa la dezbateră și la adoptarea acelor hotărâri care au ca obiect probleme ce prezintă un interes material (patrimonial) pentru ei ori pentru soțul (soția), afinii sau rudele lor până la gradul al patrulea inclusiv este aceea de a se asigura eliminarea subiectivismului și a interesului particular ori de grup în adoptarea hotărârilor consiliului local. Este cazul „conflictului de interese”, pe care Legea nr. 161/2003 îl definește ca fiind situația în care cel ce exercită o demnitate sau o funcție publică are un interes personal de natură patrimonială, care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin. Conflictul de interese privește toate categoriile de funcționari publici, precum și funcțiile de demnitate publică din sfera celor trei puteri ale statului, anume prevăzute în art. 69 din lege. Astfel, este evident, încă din titlul Legii nr. 161/2003, că scopul legiuitorului și al reglementărilor a fost acela de prevenire a corupției, urmărindu-se ca persoana care deține o demnitate/funcție publică să adopte o conduită preventivă de natură să o împiedice să ajungă într-un conflict de interese, rațiunea fiind aceea de a garanta principiile imparțialității, integrității, transparenței decizionale și supremației interesului public în exercitarea demnităților și funcțiilor publice, prin sancționarea situațiilor în care interesul privat ar putea prevala asupra interesului public, în exercitarea acestora. În ceea ce privește dispozițiile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, instanța judecătorească reține că interdicția de a mai ocupa aceeași funcție eligibilă pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului reprezintă o sancțiune cu natură juridică distinctă, această reglementare integrându-se scopului legii — asigurarea integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și prevenirea corupției instituționale, nefiind contrară

normelor constituționale privind dreptul de a fi ales și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 70 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, și ale art. 75 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004.

18. Referitor la dispozițiile art. 75 din Legea nr. 393/2004, Curtea observă că, prin Legea nr. 88/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 6 mai 2019, acest articol a fost completat cu alin. (2), cu următorul cuprins: *„Fapta aleșilor locali de a încălca legislația în materie privind conflictul de interese constituie abatere disciplinară și se sancționează cu diminuarea indemnizației cu 10% pe o perioadă de maximum 6 luni.”* De asemenea, Curtea observă că, după această completare, Legea nr. 393/2004, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 597 alin. (2) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019.

19. Însă, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională a stabilit că sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece obiectul principal al cauzei în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate (Dosarul nr. 300D/2021) îl reprezintă anularea raportului de evaluare emis de Agenția Națională de Integritate în anul 2017.

20. Prevederile legale care formează obiectul excepției de neconstituționalitate au următorul cuprins:

— Art. 70 din Legea nr. 161/2003: *„Prin conflict de interese se înțelege situația în care persoana ce exercită o demnitate publică sau o funcție publică are un interes personal de natură patrimonială, care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și altor acte normative.”*

— Art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010: *„Persoana eliberată sau destituită din funcție potrivit prevederilor alin. (1) sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate este decăzută din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor prezentei legi, cu excepția celor electorale, pe o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului. Dacă persoana a ocupat o funcție eligibilă, nu mai poate ocupa aceeași funcție pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului. În cazul în care persoana nu mai ocupă o funcție sau o demnitate publică la data constatării stării de incompatibilitate ori a conflictului de interese, interdicția de 3 ani operează potrivit legii, de la data rămânerii definitive a raportului de evaluare, respectiv a rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești de confirmare a existenței unui conflict de interese sau a unei stări de incompatibilitate.”*

— Art. 75 din Legea nr. 393/2004: *„Aleșii locali au un interes personal într-o anumită problemă, dacă au posibilitatea să anticipeze că o decizie a autorității publice din care fac parte ar putea prezenta un beneficiu sau un dezavantaj pentru sine sau pentru:*

- a) soț, soție, rude sau afini până la gradul al doilea inclusiv;
- b) orice persoană fizică sau juridică cu care au o relație de angajament, indiferent de natura acestuia;
- c) o societate comercială la care dețin calitatea de asociat unic, funcția de administrator sau de la care obțin venituri;
- d) o altă autoritate din care fac parte;
- e) orice persoană fizică sau juridică, alta decât autoritatea din care fac parte, care a făcut o plată către aceștia sau a efectuat orice fel de cheltuieli ale acestora;
- f) o asociație sau fundație din care fac parte.”

21. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind trăsăturile statului român și principiul legalității, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, iar prin mai multe decizii Curtea Constituțională a decis respingerea, ca neîntemeiate, a excepțiilor de neconstituționalitate (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 483 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 31 ianuarie 2014, Decizia nr. 347 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 21 iulie 2015, Decizia nr. 167 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 12 iunie 2015, Decizia nr. 664 din 8 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 3 februarie 2017, Decizia nr. 664 din 30 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1077 din 19 decembrie 2018, Decizia nr. 701 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 24 februarie 2020, și Decizia nr. 42 din 30 ianuarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 17 mai 2024).

23. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 161/2003 și ale art. 75 din Legea nr. 393/2004, formulată în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea reține că, referitor la exigențele de calitate a legii, instanța de contencios constituțional a evocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a reținut că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul prevederii legale, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 28 martie 1990, pronunțată în Cauza *Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției*, paragraful 68). Dat fiind principiul generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută, sens în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a remarcat că „una din tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive și că numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulărilor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație”.

24. Curtea a observat că sediul materiei în ceea ce privește conflictul de interese în materie administrativă (definiție și principii) se regăsește în capitolul II din titlul IV al Legii nr. 161/2003. Astfel, art. 70 din Legea nr. 161/2003 definește noțiunea stabilind că „*prin conflict de interese se înțelege situația în care persoana ce exercită o demnitate publică sau o funcție publică are un interes personal de natură patrimonială, care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și altor acte normative*”. Principiile care stau la baza prevenirii conflictului de interese în exercitarea demnităților publice și funcțiilor publice, conform art. 71 din Legea nr. 161/2003, sunt: imparțialitatea, integritatea, transparența deciziei și supremația interesului public. Aceste prevederi legale au în vedere conflictul de interese de natură administrativă, conflict ce poate conduce la aplicarea unei sancțiuni, potrivit art. 25 din Legea nr. 176/2010.

25. Prin urmare, interpretarea sistematică a dispozițiilor evocate din Legea nr. 176/2010, precum și a celor ale Legii nr. 161/2003 relevă concluzia că prevederile de lege criticate sunt clare, precise și previzibile, iar aplicarea lor coroborată oferă suficiente repere pentru ca destinatarul acestora — în cazul de față, alesul local — să înțeleagă sensul lor, putând să își adapteze conduita în mod corespunzător.

26. În ceea ce privește dispozițiile art. 75 din Legea nr. 393/2004, Curtea a observat că aceste norme juridice fac parte din capitolul VIII al acestui act normativ, intitulat „Registrul de interese”, și stabilesc conținutul noțiunii de „interes personal”. Curtea a reținut, în esență, că prevederile art. 75 din Legea nr. 393/2004 definesc noțiunea de „interes personal într-o anumită problemă”, cuprinsă în art. 74 referitor la obligația tuturor aleșilor locali de a depune declarația pe propria răspundere privind interesele personale.

27. Referitor la pretinsa neclaritate a textului de lege criticat, Curtea a constatat că instituirea obligației aleșilor locali de a-și face publice interesele personale printr-o declarație pe propria răspundere are tocmai menirea de a evita starea de conflict de interese. Curtea a reținut că „interesul personal” — noțiune cuprinsă în prevederile art. 75 din Legea nr. 393/2004 — nu vizează doar aspectele patrimoniale, ci se referă în mod complex la natura interesului alesului local, care ar putea determina lipsa de obiectivitate a acestuia în adoptarea deciziilor de autoritate, circumscriindu-se sferei interesului, și posibilitatea anticipării unui beneficiu sau a unui dezavantaj pentru sine ori pentru subiectele de drept prevăzute de lege. Astfel, Curtea a

reținut că a determina în mod concret dacă un ales local manifestă un interes patrimonial, în vederea stabilirii existenței stării de conflict de interese, constituie un aspect referitor la interpretarea și aplicarea legii de către autoritățile publice cu atribuții în acest domeniu, respectiv Agenția Națională de Integritate și instanța judecătorească investită cu soluționarea contestației împotriva raportului de evaluare întocmit de această agenție.

28. Cu privire la celelalte aspecte invocate cu privire la existența unei neclarități pe care o determină fiecare dintre cele două texte de lege criticate, Curtea a reținut că acestea vizează interpretarea și aplicarea legii, care intră în competența de soluționare a instanțelor judecătorești, iar nu a instanței de contencios constituțional.

29. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, Curtea observă, mai întâi, că, prin Decizia nr. 418 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 30 iulie 2014, soluționând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) și ale art. 16 din Constituție, instanța de contencios constituțional a constatat că prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 sunt constituționale în măsura în care sintagma „*aceeași funcție*” se referă la toate funcțiile eligibile prevăzute de art. 1 din aceeași lege. Prin urmare, orice altă interpretare contrară este neconformă cu normele și principiile fundamentale. În acest sens, prin Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, Curtea Constituțională a reținut că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile. Având în vedere că instanța constituțională a constatat constituționalitatea textului criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă direct din dispozitivul deciziei, prin ridicarea din nou a unei excepții de neconstituționalitate identice sub aspectul obiectului, dar și al criticilor de neconstituționalitate, se tinde la înfrângerea caracterului general obligatoriu al deciziei Curții Constituționale. Or, prezenta excepție de neconstituționalitate, deși se identifică prin același obiect [art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010], este distinctă sub aspectul criticilor de neconstituționalitate formulate, astfel încât Curtea urmează să examineze constituționalitatea acestor prevederi de lege.

30. În jurisprudența sa, Curtea a reținut, în esență, că prevederile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 instituie, în cazul persoanei eliberate sau destituite din funcție ca urmare a săvârșirii abaterii disciplinare prevăzute de lege sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate, sancțiunea decăderii din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor Legii nr. 176/2010, o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului. Curtea a reținut că, în contextul normativ de stabilire a unor interdicții în ceea ce privește funcțiile și demnitățile publice, prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 instituie reguli specifice referitoare la ocuparea funcțiilor eligibile. Astfel, interdicția de a mai ocupa aceeași funcție eligibilă pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului reprezintă o sancțiune cu natură juridică distinctă, Curtea statuând că reglementarea supusă controlului de constituționalitate se integrează scopului

legii — asigurarea integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și prevenirea corupției instituționale. De altfel, potrivit art. 16 alin. (3) din Constituție, „Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii”.

31. Referitor la susținerile care vizează încălcarea principiului proporționalității sancțiunii, Curtea a făcut referire la Decizia nr. 69 din 9 octombrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 15 noiembrie 2017. Astfel, referitor la soluția legislativă reglementată de art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, în esență, că decăderea persoanei al cărei mandat a încetat, ca urmare a încălcării normelor privind conflictul de interese sau incompatibilitatea, din dreptul de a mai ocupa anumite funcții pentru o perioadă de 3 ani reprezintă o sancțiune ce operează automat atunci când sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, fără a fi necesar un act de autoritate prin care să se constate intervenită decăderea. Instanța supremă a arătat că această interdicție afectează dreptul de a fi ales, dar restrângerea este limitată în timp și există o vădită legătură între fapta imputată și sancțiune. Se menționează, în același sens, Hotărârea din 21 octombrie 2014, pronunțată în Cauza *Naidin împotriva României*, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o interdicție de ocupare a unei funcții publice aplicată în mod automat tuturor persoanelor cu privire la care s-a constatat că au avut calitatea de lucrători sau colaboratori ai fostei securități este conformă cu Convenția, inclusiv sub aspectul proporționalității (a se vedea paragrafele 51-56 din Decizia nr. 69 din 9 octombrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

32. Curtea a observat că atât Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin jurisprudența la care se face referire, confirmă practic caracterul *ope legis* al sancțiunii prevăzute de art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, în sensul respectării principiului proporționalității.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Constantin Torma în Dosarul nr. 38.497/3/2019 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și de Mircea Pălășan în Dosarul nr. 1.879/62/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 70 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, ale art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 75 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Hygeia” din municipiul Sibiu, județul Sibiu

Având în vedere prevederile:

- Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;
- Ordinului ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;
- art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;
- Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;
- Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;
- Hotărârii Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 14 din 17.10.2024;
- Ordinului ministrului educației nr. 3.926/2024 privind ridicarea autorizației de funcționare provizorie și intrarea în lichidare a unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Hygeia” din municipiul Sibiu, județul Sibiu;
- Adresei Inspectoratului Școlar Județean Sibiu nr. 5.025 din 13.06.2024, înregistrată la Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar cu nr. 5.996 din 13.06.2024, prin care se solicită inițierea procedurii pentru desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Hygeia” din municipiul Sibiu, județul Sibiu;
- Referatului de aprobare nr. 9.888 din 7.11.2024 a proiectului de ordin al ministrului educației privind desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Hygeia” din municipiul Sibiu, județul Sibiu, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Începând cu anul școlar 2025-2026 se desființează unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Hygeia”, cu sediul în municipiul Sibiu, Strada Dealului nr. 6, județul Sibiu, pentru nivelul de învățământ „postliceal”, domeniul „sănătate și asistență pedagogică”, calificările profesionale „asistent medical de farmacie”, „asistent medical de laborator” și „asistent medical balneofiziokinetoterapie și recuperare”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență (zi)”.

Art. 2. — (1) Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar are obligația de a comunica unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Hygeia” din municipiul Sibiu, județul Sibiu, prevederile prezentului ordin, în termen de 30 de zile de la emiterea acestuia.

(2) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Hygeia” din municipiul Sibiu, județul Sibiu, are dreptul de a contesta decizia ministrului educației privind desființarea în termen de 30 de zile de la comunicarea dispozițiilor prezentului ordin, conform reglementărilor legale în vigoare.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Hygeia” din municipiul Sibiu, județul Sibiu, Ministerul Educației, Inspectoratul Școlar Județean Sibiu și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 6 decembrie 2024.
Nr. 7.697.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind ridicarea autorizației de funcționare provizorie și intrarea în lichidare a unității de învățământ preuniversitar de stat Grădinița nr. 69 din municipiul București, sectorul 3

Având în vedere prevederile:

- Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;
- Ordinului ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;
- Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;
- Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;

— Eratei nr. 5.441 din 8.07.2024 pentru îndreptarea erorii materiale din Ordinul ministrului educației nr. 4.994/2021 privind extinderea unității de învățământ preuniversitar de stat Grădinița nr. 69 din municipiul București;

— Ordinului ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 4.828/2008 privind acordarea autorizației de funcționare provizorie pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Grădinița nr. 69 din București,

ținând cont de dispozițiile art. 5 din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului educației nr. 3.958/2022 pentru aprobarea calendarului și a procedurii de evaluare externă în vederea acreditării/evaluării periodice, care precizează că „începând cu anul școlar 2023-2024, pentru unitățile de învățământ de stat și particular și componentele organizatorice ale acestora care nu au solicitat Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar conform calendarului derularea procedurii de evaluare externă în vederea acreditării, se va emite ordinul de ridicare a autorizării de funcționare provizorie”, precum și de Referatul de aprobare nr. 9.611 din 24.10.2024 privind ridicarea autorizației de funcționare provizorie și intrarea în lichidare a unității de învățământ preuniversitar de stat Grădinița nr. 69 din București,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Începând cu anul școlar 2025-2026 se ridică autorizația de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar de stat Grădinița nr. 69, cu sediul în bd. Nicolae Grigorescu nr. 14, sectorul 3, municipiul București, pentru nivelul de învățământ „preșcolar”, formele de învățământ „program normal” și „program prelungit”, limba de predare „română”.

Art. 2. — (1) Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar are obligația de a comunica unității de învățământ preuniversitar de stat Grădinița nr. 69 din municipiul București, sectorul 3, prevederile prezentului ordin, în termen de 30 de zile de la emiterea acestuia.

(2) Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Grădinița nr. 69 din municipiul București, sectorul 3, are dreptul de a contesta decizia privind ridicarea autorizației de funcționare provizorie în termen de 30 de zile de la comunicarea dispozițiilor prezentului ordin, conform reglementărilor legale în vigoare.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Grădinița nr. 69 din municipiul București, sectorul 3, Ministerul Educației, Inspectoratul Școlar al Municipiului București și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 20 decembrie 2024.
Nr. 7.878.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București

Având în vedere prevederile:

— Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;

— art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;

— Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;

— Procesului-verbal al ședinței Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 57 din 17.10.2024;

— Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 3.906/2012 privind acordarea autorizării de funcționare provizorie Asociației „Casa Montessori” din municipiul București pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București;

— Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.897/2012 privind modificarea Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 3.906/2012 privind acordarea autorizării de funcționare provizorie Asociației „Casa Montessori” din municipiul București pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București;

— Ordinului ministrului educației naționale nr. 5.104/2014 privind acordarea autorizării de funcționare provizorie pentru nivelul de învățământ „primar II” din cadrul unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București;

— Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.685/2017 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București;

— Hotărârii nr. 1 din 14.08.2024 a Consiliului director al Fundației Montessori București;

— Adresei Școlii Primare „Casa Montessori” nr. 398 din 21.08.2024, înregistrată la Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar cu nr. 7.828 din 21.08.2024, prin care se solicită inițierea procedurii pentru desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București;

— Referatului de aprobare nr. 10.118 din 20.11.2024 a proiectului de ordin al ministrului educației privind desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Începând cu anul școlar 2025-2026 se desființează unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București, cu sediul în bulevardul Iuliu Maniu nr. 6, sectorul 6, acreditată pentru nivelul de învățământ „preșcolar” (alternativa Montessori), limba de predare „română”, program „normal”, respectiv autorizată să funcționeze provizoriu pentru nivelul de învățământ „primar I” (alternativa Montessori, grupa de vârstă 6-9 ani), limba de predare „română”, forma de învățământ „zi”, precum și pentru nivelul de învățământ „primar II” (alternativa educațională Montessori), limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență (zi)”.

Art. 2. — (1) Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar are obligația de a comunica unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București prevederile prezentului ordin, în termen de 30 de zile de la emiterea acestuia.

(2) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București are dreptul de a contesta decizia ministrului educației privind desființarea în termen de 30 de zile de la comunicarea dispozițiilor prezentului ordin, conform reglementărilor legale în vigoare.

(3) Patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București revine entității fondatoare.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Casa Montessori” din municipiul București, Ministerul Educației, Inspectoratul Școlar al Municipiului București și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 20 decembrie 2024.
Nr. 7.879.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

pentru modificarea art. 2 din Ordinul ministrului educației nr. 6.040/2023 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „EuroEd” din municipiul Iași, județul Iași

Având în vedere prevederile:

— Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;
— art. 1 alin. (3) din Ordinul ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar,

ținând cont de:

— Solicitarea Liceului EuroEd din municipiul Iași, județul Iași, nr. 553 din 22.10.2024, înregistrată la Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar cu nr. 9.551 din 22.10.2024, privind eroare materială din Ordinul ministrului educației nr. 6.040/2023;

— Referatul de aprobare nr. 10.275 din 26.11.2024 pentru modificarea Ordinului ministrului educației nr. 6.040/2023 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „EuroEd” din municipiul Iași, județul Iași, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. I. — Art. 2 din Ordinul ministrului educației nr. 6.040/2023 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „EuroEd” din municipiul Iași, județul Iași, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 976 din 27 octombrie 2023, se modifică după cum urmează:

„Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială «EuroEd» din municipiul Iași, județul Iași,

acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ, beneficiază de toate drepturile și are obligațiile prevăzute de lege.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 20 decembrie 2024.
Nr. 7.880.

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN
privind răspunderea materială a polițiștilor
pentru pagubele produse Ministerului Afacerilor Interne

Având în vedere dispozițiile art. IV alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului,

în temeiul art. 63⁵ alin. (3) și art. 63¹⁰ alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emite următorul ordin:

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezentul ordin reglementează modalitatea de aplicare a prevederilor referitoare la răspunderea materială a polițiștilor, prevăzute de Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea*.

(2) Potrivit prezentului ordin, răspunderea materială a polițiștilor se stabilește indiferent dacă, după producerea pagubei, mai au sau nu raporturi de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne, denumit în continuare *M.A.I.*

Art. 2. — (1) În aplicarea art. 63 alin. (1) din Lege, polițistul este obligat să apere patrimoniul unității și al *M.A.I.*

(2) Șeful unității stabilește pagubele pe baza cercetării administrative efectuate de către o comisie de cercetare administrativă anume desemnată și este responsabil pentru recuperarea lor.

(3) Polițistul care recunoaște paguba stabilită potrivit alin. (2) o poate acoperi de bunăvoie prin acord de plată.

(4) În situația în care polițistul nu recunoaște paguba sau, deși o recunoaște, nu o acoperă, șeful unității sesizează instanța de contencios administrativ competentă pentru stabilirea răspunderii materiale a acestuia.

Art. 3. — (1) Coordonarea activităților de efectuare a cercetării administrative la nivelul *M.A.I.* se face de către Corpul de control al ministrului.

(2) Nerespectarea prevederilor prezentului ordin atrage răspunderea juridică a celor vinovați.

(3) Controlul modului de efectuare a cercetărilor administrative se realizează de către Corpul de control al ministrului, pentru toate structurile *M.A.I.*, precum și de către structurile de control sau persoanele nominalizate de conducătorii instituțiilor *M.A.I.*, pentru cele ce vizează patrimoniul acestora și al structurilor din subordine.

(4) Cu ocazia executării misiunilor specifice, structurile de audit public intern pot verifica modul de efectuare a cercetărilor administrative în unitățile auditate, potrivit competențelor proprii.

CAPITOLUL II
Răspunderea civilă și materială a polițistului

SECȚIUNEA 1

Condițiile răspunderii civile și materiale a polițistului

Art. 4. — (1) În condițiile art. 63 alin. (2) din Lege, polițistul răspunde civil pentru întreaga pagubă, calculată la data constatării acesteia, produsă cu vinovăție patrimoniului unității sau patrimoniului *M.A.I.*, prin acțiunile ori inacțiunile sale care nu au legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), dispozițiile art. 1.349-1.365, 1.370 și 1.371 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

(3) Modalitatea de calcul al cuantumului imputabil, în cazul angajării răspunderii civile a polițistului, este prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 5. — (1) Polițiștii restituie integral sumele primite și nedatorate, contravaloarea bunurilor care nu li se datorau și care nu mai pot fi restituite în natură, precum și a serviciilor care le-au fost prestate și pentru care nu erau îndreptățiți, potrivit art. 63¹⁰ din Lege.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), dispozițiile art. 1.341-1.344 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

Art. 6. — (1) Potrivit art. 63 alin. (3) din Lege, polițistul răspunde material în limita a trei salarii lunare nete, calculate la data constatării pagubei, pentru pagubele cauzate, cu vinovăție, patrimoniului unității sau patrimoniului *M.A.I.*, prin acțiunile ori inacțiunile sale desfășurate în legătură cu atribuțiile de serviciu.

(2) Modalitatea de calcul al cuantumului imputabil, în cazul angajării răspunderii materiale a polițistului, în raport cu salariul lunar net, este prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 7. — Polițistul este exonerat de răspundere materială în situațiile prevăzute la art. 63³ alin. (1) din Lege.

Art. 8. — Stabilirea răspunderii civile și a celei materiale sau, după caz, exonerarea de răspundere se face în urma efectuării cercetării administrative, potrivit prezentului ordin.

Art. 9. — (1) Răspunderea civilă și cea materială se stabilesc independent de răspunderea disciplinară, contravențională sau penală a celor care produc pagube patrimoniului *M.A.I.*

(2) Răspunderea civilă și cea materială nu pot fi stabilite pentru pagube îndoielnice, ipotetice sau eventuale.

Art. 10. — (1) Răspunderea civilă și cea materială a polițiștilor, atunci când paguba a fost cauzată de mai multe persoane, se angajează în condițiile art. 63⁴ din Lege.

(2) Modalitatea de calcul al cuantumului imputabil în raport cu salariul lunar net, în cazul angajării răspunderii în comun, este prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 11. — (1) Răspunderea civilă și cea materială a polițiștilor se pot stabili numai dacă sunt întrunite, cumulativ, următoarele condiții:

- a) există o pagubă;
- b) există o faptă cu caracter ilicit, săvârșită cu încălcarea dispozițiilor legale în vigoare ori prin neexecutarea obligațiilor de serviciu care le revin din statut, legi, regulamente, ordine sau, după caz, fișa postului;

c) încălcarea dispozițiilor legale ori neexecutarea obligațiilor de serviciu s-a produs cu vinovăție;

d) între fapta cu caracter ilicit și paguba materială produsă există un raport de cauzalitate, adică paguba s-a produs nemijlocit, ca urmare a faptei ilicite a polițistului;

e) polițistul responsabil s-a aflat, la momentul producerii pagubei, în raporturi de serviciu cu M.A.I. ori cu structurile din cadrul/subordinea acestuia.

(2) Condițiile prevăzute la alin. (1) lit. b)-d) nu trebuie îndeplinite în situația prevăzută la art. 63¹⁰ din Lege.

(3) Paguba este:

a) materială — are un conținut economic, adică poate fi exprimată și reparată în bani sau în natură, după caz;

b) efectivă — nu cuprinde și foloasele nerealizate;

c) directă — a fost cauzată unității nemijlocit de polițistul care a produs-o sau indirect — în cazurile în care răspunderea materială se stabilește în subsidiar;

d) reală — la calcularea ei se are în vedere gradul real de uzură a bunului;

e) certă — are o întindere precis determinată în expresie valorică;

f) actuală — existența sa este constatată neîndoielnic și nu a intervenit prescripția dreptului la acțiune pentru recuperarea sa.

(4) Fapta cu caracter ilicit săvârșită de polițist poate consta într-o:

a) acțiune — faptă comisivă — atunci când polițistul săvârșește acte pe care, potrivit legii sau obligațiilor de serviciu, nu avea dreptul să le efectueze; sau

b) inacțiune — faptă omisivă — atunci când polițistul nu săvârșește acele acte pe care era obligat să le efectueze.

(5) Forma de vinovăție prin care s-a produs fapta cauzatoare de prejudicii poate fi:

a) intenția — atunci când polițistul a urmărit ori a acceptat producerea faptei ilicite care a determinat paguba; sau

b) culpa — atunci când fapta s-a săvârșit prin imprudență sau din neglijență.

Art. 12. — (1) Paguba nu se prezumă, ci se dovedește.

(2) Dovada pagubei se face cu probe și mijloace de probă, astfel cum acestea sunt definite de art. 250 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Sarcina probei revine șefului unității pe baza rezultatului cercetării administrative efectuate de comisia de cercetare administrativă anume desemnată sau, după caz, a notei de constatare întocmite în condițiile art. 22 din prezentul ordin.

(4) În cazul producerii unei pagube în rezervele proprii, constituite potrivit Ordonanței Guvernului nr. 122/1998 privind acumularea, scoaterea și împrăștierea produselor din rezervele proprii ale forțelor destinate apărării naționale, aprobată prin Legea nr. 50/1999, cu modificările și completările ulterioare, șeful unității informează, pe cale ierarhică, Direcția generală management operațional imediat după constatarea acesteia și, ulterior, asupra rezultatului cercetării administrative și a hotărârii luate cu privire la modalitatea de recuperare.

Art. 13. — (1) La stabilirea răspunderii civile și a celei materiale se va ține seama de actele normative în vigoare:

a) la data săvârșirii faptei — atunci când se apreciază caracterul ilicit al faptei, adică nerespectarea sau aplicarea greșită a dispozițiilor normative incidente;

b) la data efectuării plății — în cazul sumelor încasate fără drept, a contravalorii bunurilor ori serviciilor nedatorate;

c) la data constatării pagubelor — în ceea ce privește prețurile ce se iau ca bază pentru evaluarea lor;

d) la data efectuării cercetării administrative — în privința regulilor de procedură.

(2) Prin excepție de la alin. (1), pentru pagubele care vizează animalele de serviciu, valoarea pagubei se stabilește potrivit dispozițiilor speciale aplicabile.

SECȚIUNEA a 2-a

Cauze exoneratoare de răspundere materială

Art. 14. — Polițiștii nu răspund material, în condițiile prevăzute de art. 63³ din Lege.

Art. 15. — (1) În cazul în care paguba a fost cauzată prin acțiunile ori inacțiunile polițistului, desfășurate în limitele legii, în sensul art. 63³ alin. (1) lit. a) din Lege, pentru a nu fi angajată răspunderea materială, este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

a) existența unei legături de cauzalitate între paguba constatată și îndeplinirea sarcinilor, îndatoririlor și responsabilităților ce revin din statut, legi, regulamente, ordine sau, după caz, din fișa postului polițistului vizat;

b) paguba nu a fost produsă cu rea-credință, din neglijență sau prin executarea în mod necorespunzător a sarcinilor, îndatoririlor și responsabilităților sau obligațiilor polițistului.

(2) Se circumscriu acțiunilor și inacțiunilor desfășurate în limitele legii acele activități executate efectiv și direct în vederea pregătirii și îndeplinirii de către polițiști a misiunilor specifice, fără a se limita la prezenta enumerare, în următoarele scopuri:

a) apărarea vieții, integrității corporale și libertății persoanelor, proprietății publice și private, celorlalte drepturi și interese legitime ale cetățenilor și ale statului;

b) menținerea ordinii publice și respectarea regulilor de conviețuire socială;

c) prevenirea și combaterea faptelor ilicite ale persoanelor despre care există date sau indicii că au săvârșit sau se pregătesc să săvârșească infracțiuni ori alte fapte antisociale;

d) constatarea și efectuarea cercetărilor în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală, pentru probarea acestora, urmărirea, prinderea și tragerea la răspundere a infractorilor de către instanțele judecătorești, precum și efectuarea investigațiilor, constatărilor tehnico-științifice și a altor activități specifice;

e) efectuarea perchezițiilor sau a altor acte de urmărire penală, intrarea în locuința persoanelor fizice/sediul persoanelor juridice, în condițiile prevăzute de lege;

f) conducerea în fața organelor de urmărire penală a celor care prin acțiunile lor periclitează ordinea publică, viața persoanelor sau alte valori sociale;

g) luarea măsurii reținerii, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege, precum și punerea în executare a mandatelor de arestare și a celor de executare a pedepselor;

h) legitimarea și stabilirea identității persoanelor care încalcă dispozițiile legale ori sunt suspecte de o asemenea încălcare și luarea măsurilor care se impun;

i) căutarea și salvarea persoanelor dispărute sau aflate în dificultate;

j) acordarea de sprijin persoanelor cu funcții ce implică exercițiul autorității de stat, dacă acestea întâmpină rezistență fizică în executarea sarcinilor de serviciu;

k) asigurarea funcționării locurilor de reținere și arest preventiv organizate potrivit legii;

l) asigurarea respectării regimului armelor, munițiilor și materiilor explozive, al produselor și substanțelor toxice, radioactive și stupefiante;

m) supravegherea și controlul circulației rutiere;

n) desfășurarea activităților specifice de poliție în domeniul transporturilor feroviare, navale și aeriene;

o) supravegherea și controlul trecerii frontierei de stat, prevenirea și combaterea migrației ilegale și a faptelor specifice criminalității transfrontaliere;

p) asigurarea intereselor statului român pe Dunărea interioară, inclusiv brațul Măcin și canalul Sulina situate în afara zonei de frontieră, în zona contiguă și în zona economică exclusivă;

q) respectarea regimului migrației, azilului și integrării străinilor;

r) paza sau protecția și apărarea obiectivelor, a bunurilor și valorilor din competența structurilor de poliție;

s) verificarea și cercetarea în teren a activităților privind securitatea și integritatea patrimoniului M.A.I., precum și controlul, verificarea și măsurarea realizării cantitative și calitative a unor performanțe, sarcini sau lucrări de către structurile M.A.I.;

t) participarea, potrivit prevederilor legale, în afara teritoriului național, la acțiuni în cadrul forțelor multinaționale pentru îndeplinirea misiunilor specifice;

u) efectuarea activităților specifice de asigurare a logisticii, comunicațiilor și serviciilor electronice pentru îndeplinirea și în sprijinul misiunilor operative;

v) îndeplinirea altor misiuni operative, stabilite de ministrul afacerilor interne;

w) deplasarea la și de la intervenția la evenimente.

(3) Sunt considerate activități de pregătire în vederea îndeplinirii misiunilor specifice prevăzute la alin. (2), fără a se limita la prezenta enumerare, următoarele:

a) pregătirea specifică locului de muncă;

b) executarea de trageri cu armamentul din dotare;

c) pregătirea de specialitate;

d) pregătirea fizică;

e) aplicațiile tactice și operative;

f) exercițiile și aplicațiile de specialitate din tabere, laboratoare și din teren;

g) lucrul cu tehnica și alte mijloace din dotare;

h) antrenamentele în folosirea mijloacelor din dotare;

i) activitățile demonstrativ-metodice;

j) antrenamentele în lucrul specific managementului operațional;

k) convocările tematice;

l) pregătirea specifică conducerii autovehiculelor în regim prioritar sau defensiv.

Art. 16. — (1) Sunt considerate evenimente urgente, în sensul art. 63³ alin. (1) lit. c) din Lege, fără a se limita la prezenta enumerare:

a) evenimentele care implică măsuri imediate, executate efectiv și direct, pentru apărarea vieții, integrității corporale și libertății persoanelor, proprietății publice și private, a celorlalte drepturi și interese legitime ale cetățenilor și ale statului, semnalate prin Sistemul Național Unic pentru Apeluri de Urgență;

b) executarea, cu forțe proprii sau în cooperare cu alte structuri, a operațiunilor și activităților de înștiințare, avertizare, alarmare, alertare, cercetare, evacuare, adăpostire, acordare de sprijin pentru supravețuirea populației afectate și a altor măsuri de protecție a cetățenilor în caz de situații de urgență;

c) participarea la prevenirea, neutralizarea și lichidarea actelor elementelor teroriste și de diversiune.

(2) Dispozițiile art. 15 alin. (1) se aplică în mod corespunzător.

Art. 17. — Prin *forță majoră, caz fortuit, legitimă apărare și stare de necesitate*, prevăzute la art. 63³ alin. (1) lit. d), f) și g) din Lege, se înțeleg evenimentele și circumstanțele prevăzute la art. 1.351 alin. (2) și (3), art. 1.360 și 1.361 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 18. — (1) Pentru ca polițistul să poată fi exonerat de răspundere atunci când execută dispozițiile date de superiorii ierarhici și pentru ca acestora din urmă să li se poată stabili răspunderea materială, în condițiile art. 63³ alin. (1) lit. e) din Lege, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) dispoziția a fost dată de superiorul ierarhic competent, cu respectarea actelor normative, existând dovezi în acest sens;

b) paguba să fie consecința directă a executării dispoziției date;

c) polițistul care duce la îndeplinire dispoziția primită să nu fi avut posibilitatea preîntâmpinării, chiar parțiale, a urmărilor sale păgubitoare.

(2) Se încadrează în cerințele prevăzute la alin. (1) lit. a), fără a se limita la prezenta enumerare, următoarele:

a) dispoziția scrisă, înregistrat(ă)/neînregistrat(ă) sau gestionată în format electronic, folosind sisteme informatice de management electronic al documentelor, dar întotdeauna purtând semnătura olografă/semnătura electronică a șefului unității competent;

b) posibilitatea susținerii probei cu martori existenți la fața locului atunci când polițistul a primit dispoziția verbală de la superiorul ierarhic competent;

c) posibilitatea utilizării de înregistrări audio-video, realizate în urma derulării unei activități/ședințe în sistem videoconferință, stocate la nivelul fiecărui/fiecărei inspectorat general/direcții generale sau gestionate prin propriile structuri IT&C/logistică.

(3) În aplicarea art. 63³ alin. (3) din Lege, polițistul care duce la îndeplinire dispoziții vădit ilegale, cu consecințe păgubitoare, răspunde material, în comun cu superiorii ierarhici care le-au dat, numai dacă, având posibilitatea:

a) nu a informat șeful care a dat dispoziția, înainte de executare, despre urmările păgubitoare ale acesteia;

b) nu a luat, din neglijență sau din rea-credință, măsuri de a evita sau diminua producerea pagubelor.

(4) Informarea prevăzută la alin. (3) se face în scris și se depune, pe orice cale, la secretariatul unității în maximum 24 de ore de la executarea sau întoarcerea din misiune, în cuprinsul raportului menționându-se, în mod obligatoriu, faptul că s-a raportat verbal persoanei care a dat dispoziția despre urmările păgubitoare ale executării acesteia.

Art. 19. — Constatarea împlinirii termenului de 3 ani de la data producerii pagubei, prevăzut la art. 63³ alin. (1) lit. h) din Lege, se realizează de către comisia de cercetare administrativă, cu avizul structurii de asistență juridică din cadrul unității la nivelul căreia aceasta a fost desemnată.

CAPITOLUL III

Cazuri particulare de răspundere

SECȚIUNEA 1

Răspunderea civilă a polițiștilor, angajați în condițiile art. 63¹⁰ alin. (1) din Lege

Art. 20. — (1) În aplicarea art. 63¹⁰ alin. (1) din Lege, polițistul are obligația să restituie integral:

a) sumele nedatorate, încasate fără drept;

b) contravaloarea bunurilor ce nu i se cuveneau și care nu mai pot fi restituite în natură;

c) contravaloarea serviciilor prestate, la care nu era îndreptățit, calculată în condițiile legii.

(2) Obligația de restituire a sumelor nedatorate, încasate fără drept:

a) privește toate categoriile de sume primite de la unitate, dar nedatorate de aceasta, cum ar fi, dar fără a se limita la: drepturi de natură salarială, alte majorări salariale, contravaloarea compensației lunare pentru chirie, contravaloarea sumelor aferente cheltuielilor de transport etc.;

b) este integrală, adică privește întregul quantum al sumei plătite de unitate prin interpretarea eronată a dispozițiilor normative incidente sau necuvenit, respectiv încasate de beneficiar, indiferent dacă este vorba de o singură plată sau de plăți succesive;

c) există pentru toate sumele, indiferent de natura fondurilor din care sunt plătite.

(3) Obligația de restituire a contravalorii bunurilor necuvenite și care nu mai pot fi restituite în natură:

a) privește atât bunurile materiale distribuite polițiștilor fără ca aceștia să aibă dreptul de a le primi, cât și pe cele distribuite cu depășirea normelor de dotare/inzestrare;

b) privește bunurile primite, care nu mai pot fi restituite în natură din cauza pierderii sau uzurii acestora;

c) nu se referă la elevii și studenții instituțiilor de învățământ.

(4) Obligația de restituire a contravalorii serviciilor nedatorate privește serviciile prestate fără drept, precum:

a) cazarea gratuită;

b) cazarea calculată la tarife mai mici decât cele legale dintr-o clădire aparținând unității sau aflată în administrarea sau folosința acesteia;

c) neplata, în tot sau în parte, a cheltuielilor de întreținere (apă, energie electrică, energie termică etc.) în clădirile prevăzute la lit. b);

d) transport gratuit ori achitat sub nivelul tarifelor legale, efectuat cu autovehicule aparținând unității ori închiriate de aceasta;

e) cheltuieli pentru hrănirea efectivelor.

Art. 21. — Contravaloarea bunurilor distribuite, fără respectarea dispozițiilor normative incidente, elevilor și studenților instituțiilor de învățământ din subordinea M.A.I. se recuperează de la cei din vina cărora s-a produs paguba.

Art. 22. — (1) Prin excepție de la art. 2 alin. (2), șeful unității constată pagubele cu privire la sumele, bunurile și serviciile prevăzute la art. 20 în baza notei de constatare întocmite de organul de specialitate al unității păgubite.

(2) Nota de constatare trebuie să conțină cel puțin descrierea situației de fapt, indicarea temeiurilor de drept de unde rezultă că plata a fost nedatorată, precum și indicarea documentelor justificative/în probație.

(3) Recuperarea cuantumului pagubelor stabilite potrivit alin. (1) se face prin acordul de plată de tip I, când polițistul este de acord cu restituirea integrală a contravalorii acestora, sau prin promovarea acțiunii civile la instanța de contencios administrativ competentă, în situația în care polițistul nu consimte la încheierea acordului de plată.

SECȚIUNEA a 2-a

Răspunderea materială a gestionarilor din M.A.I.

și a șefilor unităților în legătură cu aceștia — art. 63¹ din Lege

Art. 23. — (1) În aplicarea art. 63¹ din Lege, polițistul care îndeplinește funcții de gestionar răspunde integral pentru pagubele pe care le-a produs în gestiunea lui.

(2) Polițistul care, fără a fi numit sau încadrat pe o funcție de gestionar, îndeplinește în fapt, cumulativ, cele 3 atribute ale gestionarilor, respectiv de primire, păstrare și eliberare de bunuri materiale, mijloace bănești sau alte valori, întâmplător sau pe baza unei însărcinări speciale, este considerat gestionar și răspunde material precum acesta.

(3) Atunci când atribuțiile ce îi revin gestionarului au fost exercitate de către delegați sau comisii și nu se poate stabili, în urma cercetării administrative, că prejudiciul s-a produs în perioada în care gestionarul a lipsit, acesta răspunde material în limita prejudiciului.

Art. 24. — Paguba produsă de gestionari în gestiunea proprie se acoperă, în primul rând, din garanția constituită în favoarea sa, potrivit dispozițiilor art. 16 și 17 din Legea nr. 22/1969 privind angajarea gestionarilor, constituirea de garanții și răspunderea în legătură cu gestionarea bunurilor agenților economici, autorităților sau instituțiilor publice, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 25. — Gestionarul răspunde pentru lipsurile din gestiunea proprie atunci când, la primirea gestiunii, nu a întocmit proces-verbal de constatare sau, deși putea face verificările necesare cu privire la starea calitativă și cantitativă a bunurilor primite, la sumele de bani și celelalte valori, nu le-a făcut, iar ulterior se constată diferențe între existentul scriptic și cel factual.

Art. 26. — Gestionarul are obligația de a solicita, în scris, șefului unității asigurarea asistenței tehnice de specialitate, atunci când primește bunuri ce au caracteristici pentru a căror

verificare nu posedă cunoștințele necesare. În caz contrar, se consideră că nu are dubii în privința bunurilor pe care le primește și răspunde material pentru pagubele rezultate din operațiunea efectuată.

Art. 27. — (1) Șeful unității care s-a substituit gestionarului în exercitarea atribuțiilor acestuia ori a dat dispoziții vădit ilegale gestionarului ori altei persoane subordonate, din a căror executare s-au produs pagube materiale, răspunde material pentru recuperarea acestora.

(2) Gestionarul sau persoana care sesizează, în scris, despre primirea unei dispoziții ilegale este exonerată de răspundere dacă sesizarea este făcută înainte de executare. Pagubele materiale produse din executarea unor asemenea dispoziții se recuperează integral de la persoanele vinovate de darea dispozițiilor păgubitoare.

Art. 28. — În cazul neluării sau luării cu întârziere a măsurilor de siguranță necesare pentru păstrarea bunurilor materiale și altor valori, șefii unităților care au fost sesizați în scris despre necesitatea unor astfel de măsuri răspund material pentru pagubele produse ca urmare a acestor cauze.

Art. 29. — Șefii unităților care au fost sesizați în scris de către gestionari, prin rapoarte, acte de constatare, procese-verbale sau alte documente, și nu au dispus măsuri de soluționare a celor sesizate răspund material, integral, pentru pagubele produse din această cauză.

Art. 30. — Șefii unităților răspund material de paguba produsă, dacă:

a) nu au asigurat gestionarului, la solicitarea în scris a acestuia, în cazurile prevăzute de lege, asistență tehnică de specialitate la primirea, transportul, depozitarea, inventarierea și distribuirea bunurilor materiale și a altor valori;

b) nu au luat măsurile necesare pentru remedierea deficiențelor sesizate în scris de către gestionar;

c) s-au substituit gestionarului în exercitarea atribuțiilor acestuia;

d) nu au luat măsuri de siguranță necesare pentru păstrarea în bune condiții a bunurilor materiale și a altor valori.

SECȚIUNEA a 3-a

Răspunderea materială în caz de insolabilitate — art. 63² din Lege

Art. 31. — Pentru a fi angajată răspunderea materială în sarcina altor persoane decât autorul direct al pagubei care are calitatea de gestionar este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

a) autorul direct al pagubei să fie declarat insolubil, înainte sau după obținerea titlului executoriu;

b) prejudiciul sau debitul rămas de recuperat să fie consecința faptelor prevăzute la art. 63² din Lege.

Art. 32. — Starea de insolabilitate a autorului direct al prejudiciului se dovedește conform prevederilor art. 1.417 alin. (2) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale art. 265 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

SECȚIUNEA a 4-a

Răspunderea materială pentru nerecuperarea unor creanțe

Art. 33. — Șefii unităților și șefii structurilor financiar-contabile răspund material pentru pagubele produse ca urmare a faptului că nu au urmărit și nu au dispus măsuri pentru recuperarea creanțelor cuvenite din despăgubiri acordate M.A.I. Sunt considerate astfel de pagube sumele reprezentând despăgubiri acordate prin hotărâri judecătorești ca urmare a cauzării unor pagube patrimoniului M.A.I., care nu mai pot fi recuperate întrucât s-a depășit termenul de prescripție.

CAPITOLUL IV

Constatarea, evaluarea și stabilirea pagubelor

SECȚIUNEA 1

Competența de constatare a pagubei

Art. 34. — (1) Sunt competenți să constate existența pagubelor:

a) ministrul afacerilor interne sau persoana delegată de acesta — pentru orice pagubă adusă patrimoniului M.A.I.;

b) secretarii de stat și secretarul general, după caz, în funcție de competențele de coordonare a structurilor aparatului central al M.A.I. — pentru pagubele produse în cadrul structurilor respective;

c) șefii unităților care au calitatea de ordonator secundar de credite — pentru orice pagubă adusă patrimoniului propriu sau patrimoniului ordonatorilor terțiari de credite din subordinea acestora;

d) șefii unităților care au calitatea de ordonator terțiar de credite — pentru pagubele produse în unitățile pe care le conduc sau pe care le asigură din punct de vedere logistic și/sau financiar;

e) șefii direcțiilor generale/direcțiilor din aparatul central al M.A.I. și șefii structurilor de audit public intern, pentru pagubele pe care le constată pe timpul executării misiunilor specifice în unitățile controlate/auditate.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) lit. a)-d) pot constata existența pagubei nemijlocit sau pot fi sesizate despre existența acesteia și au obligația ca, la data constatării sau la data la care au luat cunoștință despre producerea unei pagube, să dispună de îndată efectuarea cercetării administrative.

Art. 35. — (1) Personalul M.A.I. care are cunoștință de faptul că s-a produs o eventuală pagubă în patrimoniul instituției are obligația de a sesiza de îndată, în scris, pe cale ierarhică, șeful competent să o constate și să înainteze actele întocmite.

(2) Sesizarea șefului competent despre existența pagubelor se face, de regulă, de către:

a) adjuncții șefului unității, prin rapoarte, referate sau procese-verbale, ca urmare a verificărilor ori controalelor executate, din dispoziția șefului unității sau în virtutea atribuțiilor de serviciu, asupra întregului personal aflat în coordonare sau în subordine directă;

b) șefii din unitățile/subunitățile subordonate, prin rapoarte, cu ocazia verificărilor ori controalelor executate, din dispoziție sau în virtutea atribuțiilor de serviciu, asupra gestionarilor și a personalului din subordine care au bunuri în primire;

c) șefii compartimentelor, prin rapoarte, referate, procese-verbale, cu ocazia verificărilor ori controalelor executate asupra gestionarilor — șefi de depozite, casieri, magazioneri, mânăuitori, șefi de ateliere etc., precum și asupra personalului care, deși nu este subordonat nemijlocit, păstrează și/sau manipulează mijloace materiale de resortul compartimentelor lor ori care sunt înscrise în evidența lor — șefi de cluburi, biblioteci, șefi de popotă, conducători auto etc.;

d) șefii de compartimente și gestionarii de orice fel, prin procese-verbale, cu ocazia predării-primirii funcțiilor, controalelor și inventarierilor periodice etc.;

e) comisiile desemnate la nivelul unității pentru: verificarea periodică a datelor din evidența contabilă și tehnic-operativă, efectuarea inventarierilor generale sau parțiale la datele stabilite prin ordine, regulamente și instrucțiuni, cu ocazia schimbării din funcție a șefului unității și adjuncților acestuia, prin procese-verbale întocmite cu aceste ocazii;

f) comisiile de recepție a materialelor ori lucrărilor, prin note sau procese-verbale de recepție;

g) gestionari, cu ocazia luării în primire a mijloacelor și materialelor ce s-au dat în folosință sau în păstrare temporară altor persoane, prin rapoarte la care se anexează acte care dovedesc existența pagubei.

(3) Șeful competent dispune, prin rezoluție scrisă pe actele prin care se sesizează existența unei eventuale pagube, efectuarea cercetării administrative și stabilește, în conformitate cu prevederile actelor normative interne, comisia de cercetare administrativă competentă, precum și termenul până la care trebuie să o efectueze.

SECȚIUNEA a 2-a

Evaluarea pagubelor

Art. 36. — (1) Comisia de cercetare administrativă, pe baza documentelor justificative puse la dispoziție de către structurile de specialitate ale unității, stabilește valoarea reală a pagubelor, indicând în documentele de cercetare, în toate cazurile, temeiul juridic pe care se întemeiază evaluarea pagubelor și, pentru fiecare bun care face obiectul pagubei, prețul de piață luat în calcul.

(2) După evaluarea pagubelor, comisia de cercetare administrativă anexează la procesul-verbal întocmit toate calculele efectuate, precum și documentele care fundamentează prețurile și tarifele legale folosite, gradul legal de uzură și altele asemenea.

Art. 37. — Modalitatea de evaluare a pagubelor este prevăzută în anexa nr. 2.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea pagubelor prin cercetare administrativă — art. 63⁶ din Lege

Art. 38. — (1) Stabilirea pagubei produse, existența faptei, a vinovăției polițistului, a legăturii de cauzalitate și a celorlalte elemente care angajează răspunderea materială se fac, pe bază de probe și mijloace de probă, de către șeful unității, în urma cercetării administrative.

(2) Cercetarea administrativă se face de către o comisie anume desemnată, denumită în continuare *comisie de cercetare administrativă*.

(3) Declanșarea cercetării administrative se face prin emiterea ordinului/dispoziției de desemnare a comisiei de cercetare administrativă, de către persoanele prevăzute la art. 34 alin. (1) lit. a)-d), ocazie cu care se stabilesc obiectul cercetării administrative și termenul de efectuare a acesteia, în funcție de complexitatea cauzei.

(4) Emiterea ordinului/dispoziției de desemnare a comisiei de cercetare administrativă se face în termen de cel mult o zi de la data consemnării rezoluției prevăzute la art. 35 alin. (3).

(5) După emitere, ordinul/dispoziția de desemnare a comisiei de cercetare administrativă se consemnează în ordinul/dispoziția de zi pe unitate și se comunică membrilor comisiei de cercetare administrativă.

SECȚIUNEA a 4-a

Componența și funcționarea comisiei de cercetare administrativă

Art. 39. — (1) Comisia de cercetare administrativă se alcătuiește dintr-un număr impar de membri, cel puțin 3, și are în componență persoane cu funcție de conducere și/sau specialiști din cadrul unității la nivelul căreia s-a produs paguba.

(2) Președintele comisiei de cercetare administrativă este desemnat din rândul membrilor acesteia, fiind persoana cu funcția cea mai mare sau persoana cu gradul profesional cel mai mare. La grade profesionale egale, președinte al comisiei este persoana cu cea mai mare vechime în funcție.

(3) În situația în care șeful unității în care s-a produs paguba are legătură directă cu producerea acesteia, cercetarea administrativă se realizează de către o comisie numită de șeful unității ierarhic superioare unității în care s-a produs eventuala pagubă sau de ministrul afacerilor interne, atunci când șeful unității are calitatea de ordonator secundar de credite.

(4) Dacă situația prevăzută la alin. (3) se ivește în cursul cercetării administrative, șeful unității, prin grija comisiei de cercetare administrativă desemnate, înaintează de îndată dosarul de cercetare administrativă unității ierarhic superioare ori M.A.I., după caz.

(5) Șeful unității ierarhic superioare sau ministrul afacerilor interne dispune motivat preluarea dosarului cercetării administrative sau restituirea acestuia.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru pagubele produse în gestiunea casierului unității, se desemnează să efectueze cercetarea administrativă șeful structurii financiar-contabile sau înlocuitorul legal al acestuia, caz în care atribuțiile comisiei de cercetare administrativă sunt îndeplinite în consecință de către această persoană.

Art. 40. — (1) Nu pot fi desemnate în comisia de cercetare administrativă persoanele care sunt implicate în producerea pagubei, șeful nemijlocit sau direct al acestora, și nici soțul/soția, ruda sau afinul până la gradul al patrulea inclusiv cu persoanele respective.

(2) În situația în care, după desemnare sau pe timpul efectuării cercetării administrative, unul dintre membrii comisiei constată că se află în vreuna dintre situațiile prevăzute la alin. (1), acesta are obligația de a informa despre acest fapt, de îndată, prin raport scris adresat șefului care l-a desemnat.

(3) În situația în care șeful competent cunoaște sau este sesizat că persoanele din comisia de cercetare administrativă se află în vreuna dintre situațiile prevăzute la alin. (1) sau se află în imposibilitatea de a participa la efectuarea cercetării administrative, este obligat să le înlocuiască de îndată, dacă cele sesizate se confirmă.

Art. 41. — (1) Comisia de cercetare administrativă formulează concluziile și propunerile cu luarea în considerare a opiniei majoritare a membrilor, materializată în cuprinsul procesului-verbal de finalizare a cercetării administrative.

(2) În situația în care există opinii separate sau concurente ale membrilor comisiei de cercetare administrativă, materializate în cuprinsul procesului-verbal, în vederea fundamentării deciziei șefului pentru luarea hotărârii, acesta se adresează eșalonului superior, a cărei opinie este obligatorie pentru unitatea în patrimoniul căreia s-a produs paguba, potrivit principiului subordonării ierarhice.

(3) Procesul-verbal de finalizare a cercetării administrative cuprinde:

- a) valoarea pagubei, determinată cu certitudine;
- b) cauzele, împrejurările și data producerii pagubei, respectiv data împlinirii termenului de prescripție a răspunderii materiale;
- c) persoanele care trebuie să repare paguba;
- d) îndeplinirea condițiilor obligatorii în vederea stabilirii răspunderii materiale sau a cauzelor care apără de răspundere materială, după caz;
- e) întinderea răspunderii materiale sau civile, după caz, ori exonerarea de răspundere;
- f) partea de vină a fiecărei persoane responsabile de producerea pagubei, iar, dacă aceasta nu se poate stabili, elementele care conduc la stabilirea răspunderii în comun și felul acesteia;
- g) probele și mijloacele de probă pe care se fundamentează concluziile cercetării administrative;
- h) concluziile și propunerile făcute de comisia de cercetare administrativă privind scăderea din evidența contabilă sau, după caz, pentru recuperarea pagubei, inclusiv opiniile separate și/sau concurente.

(4) Propunerile de recuperare a pagubei prevăzute la alin. (3) lit. h) au în vedere următoarele modalități:

a) încheierea unui acord de plată de tip I, când polițistul în cauză recunoaște că a produs paguba și înțelege să plătească întregul quantum al acesteia, în funcție de răspunderea materială reținută;

b) sesizarea instanței de contencios administrativ competente;

c) sesizarea organelor de urmărire penală și constituirea ca parte civilă în cadrul procesului penal, când paguba s-a produs prin fapte ce pot constitui infracțiuni.

Art. 42. — (1) Cercetarea administrativă se efectuează, de regulă, la sediul unității la nivelul căreia a fost desemnată comisia de cercetare administrativă.

(2) În situația prevăzută la art. 39 alin. (3), comisia de cercetare administrativă se poate deplasa și la sediul unității în patrimoniul căreia a fost produsă paguba, în vederea efectuării unor acte de cercetare administrativă.

Art. 43. — (1) Cercetarea administrativă și înregistrarea procesului-verbal de cercetare se efectuează în cel mult 180 de zile calendaristice de la data la care a luat cunoștință șeful unității, pe orice cale, de producerea unei eventuale pagube.

(2) Termenul de 180 de zile se calculează de la data prevăzută la alin. (1), iar nu de la data producerii pagubei sau de la data de la care se cunosc quantumul exact al acesteia ori persoanele vinovate/beneficiarii. Se exemplifică metoda de calcul: la data de 10 martie 2024 s-a produs o pagubă, iar șeful competent a luat cunoștință de producerea acesteia la data de 20 martie 2024; cercetarea administrativă poate fi efectuată până la data de 15 septembrie 2024 inclusiv.

(3) În situația în care se stabilește răspunderea subsidiară, termenul de 180 de zile curge din momentul constatării insolabilității autorului direct al pagubei.

(4) Termenul de efectuare a cercetării administrative, în cadrul celor 180 de zile, se stabilește în raport cu: quantumul pagubei, actele și faptele ce trebuie verificate și analizate, numărul persoanelor care au produs paguba, necesitatea de deplasare a persoanelor ce trebuie chemate pentru relații și explicații etc.

(5) La stabilirea termenelor, șeful competent va avea în vedere ca întreaga procedură de cercetare administrativă, inclusiv sesizarea organelor de urmărire penală sau, după caz, a instanței de judecată competente, să se realizeze înăuntrul termenului de 3 ani de la data producerii pagubei.

Art. 44. — (1) În situația în care, din motive temeinic justificate, nu sunt îndeplinite condițiile pentru finalizarea cercetării administrative în termenul prevăzut la art. 43 alin. (4), șeful eșalonului superior poate aproba suspendarea efectuării cercetării administrative până la eliminarea cauzei care a împiedicat efectuarea acesteia.

(2) Pentru pagubele produse în cadrul structurilor aparatului central, suspendarea efectuării cercetării administrative se aprobă de către persoana prevăzută la art. 34 alin. (1) lit. a).

(3) Sunt considerate motive temeinic justificate acele cauze care în mod obiectiv împiedică efectuarea cercetării administrative, cum ar fi, dar fără a se limita la acestea, următoarele:

- a) cazul fortuit sau forța majoră;
- b) epidemii, epizootii, calamități sau catastrofe naturale;
- c) necunoașterea întinderii certe a pagubei, întrucât nu au fost alocate fonduri în vederea reparării sau înlocuirii bunului material degradat sau distrus;
- d) absența justificată de la program (concedii medicale) a persoanelor care au legătură cu producerea pagubei, pentru o perioadă mai mare de 30 de zile;
- e) întârzierea în transmiterea unor documente necesare stabilirii quantumului exact al pagubei, de către alte structuri/unități/subunități ale M.A.I. ori alte instituții/autorități din afara M.A.I., cum ar fi expertize, documente contabile etc.;
- f) vidul legislativ survenit ca urmare a unor evenimente legislative neprevăzute în domeniul vizat, cum ar fi deciziile Curții Constituționale sau alte decizii ale instanțelor competente, opozabile *erga omnes*.

Art. 45. — (1) Cererea de suspendare se face de către comisia de cercetare administrativă și se transmite, șefului competent să o aprobe, la data când a intervenit motivul de suspendare, dar nu cu mai puțin de 5 zile lucrătoare înaintea expirării termenului prevăzut la art. 43 alin. (4), fiind însoțită de documente doveditoare ale motivului invocat.

(2) Dacă motivul pentru care se solicită suspendarea cercetării administrative este unul dintre cele prevăzute la art. 44 alin. (3) lit. a), b) sau f), cererea de suspendare se poate face oricând înăuntrul termenului prevăzut la art. 43 alin. (4).

(3) Șeful competent analizează cererea de suspendare primită și, în termen de 3 zile lucrătoare de la data primirii, o aprobă sau o respinge motivat.

(4) Pentru situațiile prevăzute la alin. (2), dacă cererea de suspendare se transmite într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la alin. (1), aceasta se analizează și se soluționează în ziua primirii.

(5) În scopul asigurării celerității procedurii de aprobare, cererea poate fi trimisă și prin mijloace de comunicații electronice, fax sau e-mail.

Art. 46. — (1) După eliminarea cauzei care a împiedicat efectuarea cercetării administrative, comisia de cercetare administrativă reia cercetarea, întocmind în acest sens un proces-verbal în care se consemnează data începerii, respectiv data încetării suspendării cercetării administrative.

(2) De asemenea, în cuprinsul procesului-verbal încheiat la finalizarea cercetării administrative se inserează și aspectele referitoare la suspendarea acesteia.

(3) De la data când cauza de suspendare a încetat, cercetarea administrativă își reia cursul, socotindu-se pentru împlinirea termenului și timpul scurs înainte de suspendare.

Art. 47. — (1) Cercetarea împrejurărilor în care s-a produs paguba se face, atunci când comisia de cercetare administrativă apreciază că este necesar, cu chemarea și ascultarea persoanelor care au cunoștință despre situația de fapt, acestea având obligația de a da declarații și explicații scrise, precum și de a pune la dispoziția comisiei documentele care pot fi utile soluționării cauzei.

(2) Polițiștii care au legătură cu producerea pagubei sunt chemați pentru lămurirea situației, context în care aceștia au dreptul de a propune și prezenta probe în apărare, precum și posibilitatea de a da declarații și explicații scrise.

(3) Citarea persoanelor care au produs ori au înlesnit producerea pagubei, a martorilor sau a altor persoane care au cunoștință despre situația de fapt se face, în scris, de către președintele comisiei de cercetare administrativă, prin intermediul șefului unității în care personalul chemat își desfășoară activitatea.

(4) Atunci când persoanele care trebuie să dea explicații sau declarații au încetat raporturile de serviciu cu M.A.I., citarea acestora se face la locul de domiciliu.

(5) În scopul citării prevăzute la alin. (4), președintele comisiei de cercetare administrativă poate solicita structurii de resurse umane sau, după caz, șefului unității păgubite să comunice în scris datele de identificare ale persoanei vizate, respectiv: numele de familie și prenumele, prenumele tatălui și al mamei, data și locul nașterii, ultimul domiciliu cunoscut.

(6) Comunicarea citațiilor, al căror model este prevăzut în anexa nr. 3, precum și a altor acte de procedură sau documente se poate face și prin fax, poștă electronică sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia.

(7) Concluziile desprinse în urma desfășurării activităților prevăzute la alin. (1) și (2), respectiv la art. 48 sunt materializate în procese-verbale, care sunt parte integrantă a dosarului de cercetare administrativă.

Art. 48. — (1) Neprezentarea sau refuzul persoanelor chemate de a da explicații nu împiedică finalizarea cercetării administrative.

(2) Atunci când persoanele chemate, din motive obiective, nu se pot prezenta pentru explicații și declarații și nu se află în situația prevăzută la art. 44 alin. (3) lit. d), precum și atunci când interesul efectuării în bune condiții a cercetării administrative o reclamă, comisia de cercetare administrativă se poate deplasa la domiciliul, reședința ori locul de muncă al celor în cauză.

(3) În situația în care persoanele în cauză nu se prezintă atunci când sunt chemate ori, deși s-au prezentat, refuză să dea explicațiile necesare, comisia de cercetare administrativă formulează întrebările într-o notă scrisă, înregistrată la secretariatul unității, stabilind totodată și termenul în care trebuie transmis răspunsul.

(4) Prin excepție de la dispozițiile art. 42 alin. (2), prevederile alin. (3) se pot aplica și în situația în care, din motive de economicitate, eficiență și eficacitate, comisia desemnată în condițiile art. 39 alin. (3) apreciază că deplasarea la sediul unității unde își desfășoară activitatea persoanele care trebuie să dea explicații scrise generează cheltuieli suplimentare.

(5) Dacă nici în situațiile prevăzute la alin. (3) și (4) nu se primește răspuns, comisia de cercetare administrativă consemnează aceste aspecte într-un proces-verbal, anexând copia notei sus-menționate și dovada comunicării acesteia către cel în cauză.

SECȚIUNEA a 5-a

Rezultatul cercetării administrative

Art. 49. — (1) Rezultatul cercetării administrative se consemnează într-un proces-verbal, care cuprinde cel puțin elementele prevăzute de art. 41 alin. (3), se întocmește conform modelului din anexa nr. 4 și se prezintă șefului unității care a desemnat comisia de cercetare administrativă, în vederea luării hotărârii.

(2) Anterior prezentării șefului unității, procesul-verbal se înregistrează la secretariatul unității.

Art. 50. — (1) Dosarul cercetării cuprinde procesul-verbal de cercetare administrativă, care este însoțit, după caz, de anexele care susțin constatările, note cu obiecții ale celor în cauză, declarații, note explicative, tabele, fotocopii ale unor situații centralizatoare sau ale altor documente justificative, angajamente scrise, precum și orice alte documente doveditoare și utile soluționării cauzei.

(2) Anexele procesului-verbal de cercetare administrativă se numerează în ordinea corespunzătoare textului care face trimitere la ele, poartă data întocmirii lor și sunt asumate, prin semnătură, de către persoanele care le-au întocmit, potrivit dispozițiilor normative privind redactarea documentelor la nivelul M.A.I.

(3) Anexele se atașează la procesul-verbal de cercetare administrativă și sunt parte integrantă a acestuia.

SECȚIUNEA a 6-a

Hotărârea asupra rezultatului cercetării administrative

Art. 51. — (1) În vederea luării hotărârii, șeful competent este obligat să analizeze, personal sau prin structurile de specialitate din subordine, temeinicia constatărilor, concluziilor și propunerilor comisiei de cercetare administrativă înscrise în procesul-verbal de cercetare administrativă.

(2) Rezultatul analizei făcute de structurile de specialitate se materializează în rapoarte sau referate, cu propuneri concrete, întocmite separat ori înscrise chiar pe procesul-verbal de cercetare administrativă, apte să fundamenteze decizia șefului.

(3) Analiza prevăzută la alin. (1) se efectuează în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data înregistrării procesului-verbal de cercetare administrativă.

(4) Concomitent, structurile de specialitate pot prezenta, spre semnare/aprobare, șefului competent și proiecte de ordine, adrese sau măsuri de valorificare a constatărilor, concluziilor și propunerilor comisiilor care au efectuat cercetarea.

(5) În situația prevăzută la art. 41 alin. (2), punctele de vedere emise de compartimentele de specialitate ale eșalonului superior se transmit șefului competent să ia hotărârea, în termen de cel mult 15 zile de la data primirii solicitării.

(6) În scopul emiterii punctelor de vedere prevăzute la alin. (5), șeful competent transmite eșalonului superior întregul dosar de cercetare administrativă, în termen de o zi lucrătoare de la data înregistrării procesului-verbal.

Art. 52. — (1) În cazul în care, în urma analizei prevăzute la art. 51 alin. (1), șeful competent să ia hotărârea constată că este necesară o completare a cercetării administrative, precum și în situația prevăzută la art. 41 alin. (2), șeful dispune completarea cercetării de către comisia care a efectuat cercetarea administrativă.

(2) Completarea prevăzută la alin. (1) se face astfel încât șeful să poată lua hotărârea asupra cercetării în termen de 30 de zile de la înregistrarea procesului-verbal de cercetare administrativă.

Art. 53. — (1) Hotărârea asupra rezultatului cercetării administrative se ia de către șeful unității care a dispus efectuarea acesteia, consemnând olograf data aprobării procesului-verbal de cercetare administrativă.

(2) Pe baza dosarului cercetării administrative, în aplicarea art. 637 și 638 din Lege, șeful unității competent poate hotărî:

a) chemarea polițistului responsabil în vederea încheierii acordului de plată, în condițiile art. 637 alin. (1) din Lege, când acesta recunoaște că a produs paguba și înțelege să plătească întregul quantum al acesteia, în funcție de răspunderea reținută;

b) înaintarea dosarului cercetării administrative la structura de asistență juridică, în termen de maximum 3 zile lucrătoare de la data expirării termenului prevăzut la art. 637 alin. (1) din Lege, în vederea promovării acțiunii civile la instanța de contencios administrativ competentă;

c) sesizarea organelor de urmărire penală, când paguba s-a produs prin fapte ce pot constitui infracțiuni;

d) scăderea din evidența contabilă a valorii pagubei produse prin fapte sau împrejurări pentru care nu se stabilește răspunderea materială;

e) clasarea, atunci când se constată că paguba nu există.

(3) În situația în care polițistul chemat, în condițiile alin. (2) lit. a), este de acord să încheie un acord de plată, șeful unității dispune structurii financiare să asigure persoanei în cauză condițiile necesare încheierii acestuia.

(4) În situația în care polițistul în cauză refuză încheierea acordului de plată, șeful unității dispune comisiei de cercetare administrativă să procedeze potrivit alin. (2) lit. b).

(5) În cazul în care, cu prilejul efectuării cercetării se constată că paguba nu există, șeful unității dispune, la propunerea comisiei de cercetare administrativă sau, după caz, a persoanei care a efectuat-o, clasarea dosarului.

(6) Pentru formarea unei păreri proprii asupra celor stabilite, polițistului chemat în vederea încheierii acordului de plată, potrivit alin. (2) lit. a), i se prezintă spre studiu procesul-verbal de cercetare administrativă și i se acordă acces, în baza unei cereri scrise, la dosarul de cercetare administrativă, cu respectarea normelor privind protecția informațiilor clasificate.

(7) Accesul la dosarul de cercetare administrativă se realizează în prezența comisiei de cercetare administrativă și se face în mod exclusiv prin studiere și/sau notare a unor informații din documentele ce compun dosarul, activitatea materializându-se într-un proces-verbal.

(8) Pe timpul desfășurării activităților prevăzute la alin. (6) și (7), polițistul chemat poate fi asistat, la solicitarea sa expresă, de un polițist ales de către acesta, de un avocat sau de un reprezentant al Corpului Național al Polițiștilor ori al organizației sindicale din care face parte, după caz, cu respectarea normelor privind protecția informațiilor clasificate.

(9) În situația în care, în urma cercetării administrative, se constată că, la momentul producerii pagubei, persoana care a cauzat-o nu are calitatea de polițist, șeful unității dispune sesizarea instanței competente, potrivit dreptului comun, în vederea recuperării pagubei.

SECȚIUNEA a 7-a

Acordul de plată

Art. 54. — (1) În aplicarea art. 637 din Lege, polițistul chemat, potrivit art. 53 alin. (2) lit. a), dacă recunoaște că a produs paguba și înțelege să plătească întregul quantum al acesteia, în funcție de răspunderea materială reținută, poate încheia un acord de plată de tip I, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 5.

(2) Șeful unității, în prezența comisiei de cercetare administrativă, informează polițistul în cauză despre posibilitatea acestuia de a încheia acordul de plată de tip I pe loc sau în termen de cel mult 30 de zile, încheind în acest sens un proces-verbal.

(3) În situația prevăzută la alin. (1), comisia de cercetare administrativă transmite dosarul de cercetare administrativă la structura financiară a unității unde s-a produs paguba, în vederea asigurării condițiilor necesare încheierii acordului de plată de tip I de către polițistul în cauză, potrivit prevederilor alin. (2).

(4) După încheiere, acordul de plată de tip I se înregistrează la structura financiară a unității unde s-a produs paguba, care urmărește modul de executare a acestuia.

Art. 55. — (1) Acordul de plată de tip I constituie titlu executoriu de la data semnării acestuia și conține inclusiv modalitatea de recuperare a pagubei, solicitată de către polițistul în sarcina căruia a fost stabilită răspunderea materială, respectiv integral sau eșalonat, pe o perioadă de maximum 3 ani.

(2) În situația recuperării pagubei în mod eșalonat, quantumul unei tranșe lunare nu poate fi mai mic de 10% din salariul lunar net al polițistului, corespunzător lunii în care se efectuează reținerea.

(3) În situația prevăzută la alin. (1) nu se datorează majorări, dobânzi și penalități de întârziere, dacă polițistul în sarcina căruia a fost stabilită răspunderea materială efectuează plata voluntară, potrivit acordului de plată.

(4) Acordul de plată vizează paguba în integralitatea ei și nu poate fi luat pentru fracții ale pagubei.

(5) În situația în care a fost stabilită răspunderea materială în comun și nu toate persoanele responsabile întocmesc acord de plată, recuperarea pagubei se face prin acord de plată pentru cele care consimt să încheie un astfel de document, iar restul de pagubă se va recupera prin promovarea acțiunii civile la instanța de contencios administrativ competentă.

(6) Anularea acordului de plată sau suspendarea executării acestuia se poate cere de către polițistul care l-a semnat, prin promovarea unei acțiuni la instanța de contencios administrativ competentă.

Art. 56. — (1) Acordul de plată de tip I se referă la pagube de orice natură și de orice valoare și se întocmește de polițistul care datorează suma respectivă.

(2) În situația în care persoanele care au produs paguba au încasat sume necuvenite, le-au fost distribuite bunuri ce nu mai pot fi restituite sau le-au fost prestate servicii nedatorate și încheie acordul de plată anterior declanșării cercetării administrative, iar paguba este certă și confirmată de organul de specialitate al unității păgubite, acordul se depune la compartimentul financiar al unității unde s-a înregistrat debitul.

CAPITOLUL V
Cercetarea administrativă specială

SECȚIUNEA 1

Structurile cu atribuții de control

Art. 57. — În situația în care structurile cu atribuții de control constată pagubele în cadrul activităților prevăzute de Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 138/2016 privind organizarea și executarea controalelor în Ministerul Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare, prin rapoartele întocmite la finalizarea misiunii, acestea dispun persoanelor prevăzute la art. 34 alin. (1) lit. c) sau d), după caz, să declanșeze cercetarea administrativă.

Art. 58. — Corpul de control al ministrului, structurile cu atribuții de control din cadrul inspectoratelor generale/similare, precum și cele din cadrul inspectoratelor județene/similare pot efectua cercetarea administrativă pentru pagubele produse patrimoniului M.A.I., după cum urmează:

a) Corpul de control al ministrului, prin comisii de cercetare desemnate prin ordin al ministrului afacerilor interne sau al persoanei delegate de acesta — pentru orice pagubă produsă patrimoniului M.A.I.;

b) structurile cu atribuții de control din cadrul inspectoratelor generale/similare, prin comisii de cercetare desemnate prin ordin/dispoziție al/a inspectorului general/similar — pentru pagubele produse în patrimoniul ordonatorului secundar de credite sau al ordonatorului terțiar de credite din subordinea acestuia;

c) structurile/persoanele cu atribuții de control din cadrul inspectoratelor județene/similare, prin comisii de cercetare desemnate prin ordin/dispoziție al/a inspectorului șef/similar — pentru pagubele produse în patrimoniul unităților pe care le conduc sau pe care le asigură din punct de vedere logistic și/sau financiar.

Art. 59. — (1) Pentru pagubele produse sau în care sunt implicate persoane aflate în competența de numire în funcție a ministrului afacerilor interne sau superioară, cercetarea administrativă se efectuează, în mod obligatoriu, de către o comisie de cercetare administrativă din cadrul Corpului de control al ministrului, desemnată prin ordin al ministrului afacerilor interne sau al persoanei delegate de acesta.

(2) Președintele comisiei de cercetare administrativă desemnate potrivit alin. (1) poate fi un secretar de stat, secretarul general sau unul dintre secretarii generali adjuncți, în funcție de competențele de coordonare a structurilor în cauză, sau, după caz, un polițist cu funcție de conducere sau cu funcție de execuție din cadrul Corpului de control al ministrului.

(3) În cadrul acestor comisii pot fi cooptați specialiști sau tehnicieni din cadrul celorlalte unități ale M.A.I.

(4) Prevederile alin. (1)-(3) nu se aplică în situația în care persoanei aflate în competența de numire în funcție a ministrului afacerilor interne i-a fost delegată calitatea de ordonator terțiar de credite.

(5) Cercetarea administrativă pentru pagubele produse sau în care sunt implicate persoane dintre cele prevăzute la alin. (4) se efectuează în mod obligatoriu de către o comisie de cercetare administrativă din cadrul structurii de control care funcționează în organigrama ordonatorului secundar de credite.

(6) Pentru pagubele care sunt produse sau în care sunt implicate categorii de personal al M.A.I. diferite din cadrul unor unități diferite, cercetarea administrativă se efectuează la nivelul Corpului de control al ministrului.

(7) Pentru procedurile inițiate anterior cunoașterii situației prevăzute la alin. (6), șeful unității care a desemnat comisia de cercetare administrativă dispune acesteia transmiterea în termen de cel mult 2 zile lucrătoare a tuturor actelor cercetării, efectuate până în acel moment, către Corpul de control al ministrului.

(8) În situația în care în producerea pagubei sunt implicate categorii de personal al M.A.I. diferite din cadrul aceleiași unități, cercetarea administrativă se face la nivelul unității respective, potrivit dispozițiilor normative aplicabile fiecărei categorii de personal.

SECȚIUNEA a 2-a

Structuri de audit public intern și structuri de specialitate

Art. 60. — (1) În situația în care, pe timpul desfășurării misiunilor specifice, șefii direcțiilor generale/direcțiilor din aparatul central al M.A.I., respectiv directorul Direcției audit public intern constată, în mod nemijlocit sau prin intermediul personalului din subordine, producerea unor pagube în patrimoniul unității controlate/auditată, prin rapoartele întocmite la finalizarea misiunii dispun, respectiv recomandă persoanelor prevăzute la art. 34 alin. (1) lit. c) sau d), după caz, să declanșeze cercetarea administrativă.

(2) În termen de 3 zile lucrătoare de la data la care a luat cunoștință despre existența unor posibile pagube semnificative, directorul Direcției audit public intern îl informează pe ministrul afacerilor interne, solicitând totodată conducerii unității auditate sau unității ierarhic superioare, după caz, efectuarea cercetării administrative.

Art. 61. — (1) După finalizarea cercetării administrative dispuse în condițiile art. 60, unitatea în cauză raportează, în scris, directorului Direcției audit public intern, respectiv șefului direcției generale/direcției din aparatul central despre rezultatul cercetării.

(2) În situația în care, pe timpul executării misiunilor specifice de control, sprijin și îndrumare, precum și de audit public intern, personalul structurilor prevăzute la art. 60 alin. (1), precum și personalul cu atribuții de control de la nivelul ordonatorilor secundari de credite constată că cercetarea efectuată la nivelul unui ordonator de credite din subordine s-a realizat cu greșita aplicare sau interpretare a normelor de drept material incidente și nu sunt de acord cu rezultatul cercetării administrative efectuate inițial, prin rapoartele aprobate la finalizarea misiunii dispun, respectiv recomandă efectuarea unei noi cercetări administrative în condițiile art. 39 alin. (3).

(3) Cercetarea administrativă prevăzută la alin. (2) poate fi dispusă numai dacă constatarea pagubei s-a efectuat în termen de cel mult 3 ani de la data producerii pagubei sau dacă asupra rezultatului cercetării nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă.

CAPITOLUL VI

Sesizarea instanței de judecată/organelor de urmărire penală

SECȚIUNEA 1

Sesizarea instanței competente

Art. 62. — (1) În situația prevăzută la art. 53 alin. (2) lit. b), în termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la data expirării termenului prevăzut la art. 637 alin. (1) din Lege, comisia de cercetare administrativă predă dosarul cercetării administrative structurii de asistență juridică, în vederea sesizării instanței competente material și teritorial.

(2) Comisia de cercetare administrativă, în termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la data aprobării procesului-verbal de cercetare administrativă, transmite o copie a acestuia la structura financiar-contabilă, care, în termen de maximum 40 de zile lucrătoare de la această dată, procedează, în conformitate cu normele financiar-contabile specifice instituțiilor publice, la înregistrarea valorii pagubei produse în evidența contabilă a unității, aferentă lunii în care a fost primită copia procesului-verbal.

(3) În termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la înregistrarea valorii pagubei în evidența contabilă, potrivit alin. (2), structura financiar-contabilă informează despre această operațiune, în scris, structura de asistență juridică.

(4) Structura de asistență juridică promovează acțiunea civilă la instanța de contencios administrativ competentă în termen de cel mult 30 zile lucrătoare de la data primirii dosarului, fără însă a se depăși termenul general de prescripție.

(5) În situația prevăzută la art. 55 alin. (6), dosarul cercetării administrative se transmite structurii de asistență juridică, în termen de 2 zile lucrătoare de la data primirii solicitării, în vederea pregătirii și formulării apărării intereselor instituției.

(6) În cazul în care, la primirea dosarului, structura de asistență juridică constată depășirea termenului general de prescripție, aceasta informează șeful unității/structurii, precum și structura centrală, unde este cazul, iar formularea acțiunii în instanța de contencios administrativ se face doar după aprobarea unei note-raport privind oportunitatea demarării litigiului.

(7) Dispozițiile alin. (3)-(6) se aplică în mod corespunzător pentru situațiile prevăzute la art. 39 alin. (3), în vederea efectuării demersurilor pentru obținerea titlului executoriu, de către unitatea la nivelul căreia a fost efectuată cercetarea administrativă.

SECȚIUNEA a 2-a

Sesizarea organelor de urmărire penală

Art. 63. — (1) În orice moment, de la data declanșării cercetării administrative și până la finalizarea acesteia, comisia de cercetare administrativă are obligația de a întocmi un proces-verbal despre împrejurările constatate, în cazul în care din cercetările efectuate rezultă suspiciuni rezonabile că faptele prin care s-au produs pagubele au caracter infracțional, indiferent de data producerii acestora.

(2) Procesul-verbal, care constituie act de sesizare potrivit art. 291 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, se prezintă șefului unității care a desemnat comisia de cercetare administrativă, în vederea transmiterii acestuia la organul de urmărire penală competent.

(3) Concomitent, comisia de cercetare administrativă întocmește și proiectul actului prin care se constată întreruperea cursului termenului prevăzut la art. 43 alin. (4) pentru efectuarea cercetării.

Art. 64. — La primirea procesului-verbal, șeful unității care a desemnat comisia de cercetare administrativă procedează astfel:

a) efectuează analiza temeiniciei constatărilor, concluziilor și propunerilor, în condițiile prevăzute la art. 51 alin. (1)-(3) sau, după caz, alin. (5) și (6);

b) dacă apreciază că cercetarea este întemeiată, emite actul prevăzut la art. 53 alin. (3) sau, după caz, dispune completarea acesteia, în condițiile prezentului ordin;

c) dispune înscrierea valorii pagubei în evidența structurii financiar-contabile a ordonatorului de credite al cărui patrimoniu a fost prejudiciat;

d) dispune structurii de asistență juridică a ordonatorului de credite în patrimoniul căruia s-a produs paguba transmiterea procesului-verbal și a tuturor actelor cercetării efectuate până în acel moment către organul de urmărire penală competent.

Art. 65. — Structura de asistență juridică, odată cu transmiterea actului de sesizare, transmite și solicitarea de constituire ca parte civilă în cadrul procesului penal, în scopul reparării prejudiciului material produs prin săvârșirea infracțiunii.

Art. 66. — Șeful unității care a sesizat organele de urmărire penală este obligat să urmărească, prin structura de asistență juridică, desfășurarea întregului proces penal.

Art. 67. — Dacă acțiunea civilă este soluționată în cadrul procesului penal, dispozițiile art. 75 se aplică în mod corespunzător.

Art. 68. — (1) La primirea ordonanței parchetului prin care a fost dispusă clasarea cauzei ori renunțarea la urmărirea penală sau a hotărârii prin care instanța de judecată a pronunțat achitarea pentru motivul că fapta nu este prevăzută de legea penală, încetarea procesului penal pentru lipsa plângerii prealabile, autorizării sau sesizării organului competent ori a altei condiții prevăzute de lege, precum și în cazul când există

autoritate de lucru judecat, structura de asistență juridică a unității care a făcut sesizarea exercită căile de atac în termenele prevăzute de dispozițiile procesual-penale incidente sau, după caz, propune șefului unității renunțarea la exercitarea căilor de atac.

(2) După rămânerea definitivă a soluțiilor prevăzute la alin. (1), șeful unității competent, la propunerea structurii de asistență juridică, emite actul pentru reluarea cercetării administrative de către comisia care a efectuat cercetarea inițială sau de către o comisie de cercetare administrativă nou-desemnată.

(3) Cercetarea administrativă reluată în condițiile alin. (2) se efectuează în termenul prevăzut la art. 43 alin. (1), care începe să curgă de la data înregistrării la secretariatul unității a soluției pronunțate de organele judiciare sau, după caz, a confirmării că soluția în cauză este definitivă.

Art. 69. — (1) Dispozițiile art. 68 nu se aplică în situația în care organele de urmărire penală au fost sesizate pentru pagube constatate în afara termenului prevăzut la art. 63³ alin. (1) lit. h) din Lege.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), comisia de cercetare administrativă întocmește o notă-raport prin care propune clasarea dosarului cercetării administrative, pe baza căreia debitul se scade din evidența contabilă.

Art. 70. — (1) După rămânerea definitivă a unei soluții prin care instanța de judecată a dispus achitarea pentru motivul că fapta imputată nu există, șeful unității va dispune clasarea dosarului cercetării administrative și scăderea debitului din evidența contabilă.

(2) În situația în care instanța de judecată a dispus achitarea pentru motivul că fapta nu a fost săvârșită de cel în cauză, șeful unității va dispune efectuarea unei noi cercetări administrative, cu luarea în considerare a termenului de prescripție și a întreruperii acestui termen.

CAPITOLUL VII

Scăderea din evidența contabilă

Art. 71. — Darea la scădere a pagubei se dispune în următoarele situații:

a) când nu sunt îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii materiale, prevăzute la art. 63 alin. (3) din Lege;

b) când se constată existența unei cauze care înlătură răspunderea materială, dintre cele prevăzute la art. 63³ alin. (1) din Lege;

c) când paguba s-a produs prin împrejurări neimputabile vreunei persoane;

d) când a rămas o diferență în condițiile art. 63 alin. (4) din Lege.

Art. 72. — Scăderea din evidența contabilă se realizează:

a) integral, când personalul nu răspunde material, în situațiile prevăzute de art. 63³ din Lege sau când cheltuielile de cercetare, de stabilire a răspunderii materiale și de recuperare a pagubelor depășesc cuantumul acesteia, conform art. 63⁵ alin. (2) din Lege;

b) parțial, pentru partea din pagubă care depășește cuantumul imputabil, conform art. 63 alin. (4) din Lege.

Art. 73. — (1) În situația prevăzută la art. 63⁵ alin. (2) din Lege, operațiunea de scădere se fundamentează pe baza unui calcul economic, materializat într-un act de constatare, care cuprinde evaluarea tuturor cheltuielilor ce se vor efectua în legătură cu cercetarea administrativă, stabilirea răspunderii materiale și recuperarea pagubei.

(2) În vederea stabilirii cuantumului cheltuielilor de cercetare, de stabilire a răspunderii materiale și de recuperare a pagubelor se au în vedere cheltuielile de transport, cazare, diurnă, cheltuielile ocazionate de îndeplinirea procedurii de chemare a persoanelor pentru prezentarea de explicații, precum și orice alte cheltuieli specifice.

Art. 74. — (1) Competențele pentru aprobarea scăderii din evidența contabilă a pagubelor produse, în condițiile art. 63³, art. 63 alin. (4) și ale art. 63⁵ alin. (2) din Lege, se stabilesc după cum urmează:

a) de către secretarul general al M.A.I.:

(i) în situațiile în care cercetarea administrativă a fost efectuată de către comisii de cercetare administrativă anume desemnate la nivelul aparatului central;

(ii) pentru pagubele privind armamentul și materialele explozive de toate tipurile;

b) de către conducătorii unităților care au calitatea de ordonatori secundari sau terțieri de credite: în toate situațiile în care cercetarea administrativă a fost efectuată de către comisii de cercetare administrativă anume desemnate la nivelul ordonatorului de credite respectiv, cu excepția situațiilor prevăzute la lit. a) pct. (ii).

(2) Procesul-verbal de cercetare administrativă se transmite, împreună cu dosarul cercetării, compartimentelor de specialitate de la nivelul eșalonului competent să aprobe scăderea din evidența contabilă, în scopul avizării pentru legalitate și vizării pentru controlul financiar preventiv.

(3) Structurile de specialitate prevăzute la alin. (2) acordă viza sau, după caz, motivează refuzul acordării acesteia, în termen de 5 zile lucrătoare de la data înregistrării adresei prin care au fost transmise documentele, cu excepția situațiilor în care prin acte normative de același nivel sau de nivel superior sunt prevăzute alte termene procedurale.

(4) La expirarea termenului prevăzut la alin. (3), procesul-verbal se prezintă persoanei competente în vederea luării hotărârii asupra rezultatului cercetării efectuate.

(5) Persoana competentă să aprobe procesul-verbal de cercetare administrativă are obligația de a analiza personal sau prin intermediul specialiștilor din subordine temeinicia constatărilor și propunerilor comisiei de cercetare administrativă.

(6) În cazul în care, în urma analizei prevăzute la alin. (5), este necesară o completare a cercetării administrative, aceasta se va efectua astfel încât șeful unității să poată lua hotărârea asupra cercetării în termen de 30 de zile de la înregistrarea procesului-verbal de cercetare administrativă.

(7) În baza aprobării consemnate pe procesul-verbal de cercetare administrativă, structura financiar-contabilă a unității care a înregistrat paguba procedează la scăderea acesteia din evidență.

CAPITOLUL VIII

Punerea în executare a hotărârii instanței de judecată

Art. 75. — (1) După comunicarea hotărârii judecătorești definitive, structura financiar-contabilă a unității al cărei patrimoniu a fost prejudiciat solicită debitorului ca în termen de 5 zile lucrătoare să consimtă la încheierea acordului de plată de tip II, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 6.

(2) Dacă debitorul nu încheie acordul de plată, precum și în situația în care acesta a încetat raporturile de serviciu cu M.A.I., hotărârea definitivă se transmite organelor de executare competente, în vederea executării silită, cheltuielile de executare fiind în sarcina debitorului.

(3) În baza confirmării primite de la organele de executare, debitele se scad din evidența contabilă a unității păgubite.

Art. 76. — (1) Debitele, indiferent de valoarea lor, stabilite prin titluri executorii rămase definitive, ce privesc persoane care nu mai au calitatea de polițist, se transmit pentru înregistrare și urmărire organului fiscal teritorial din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală în a cărui rază teritorială își are domiciliul debitorul și se scad din evidența unității păgubite, pe baza confirmării primite.

(2) Transmiterea debitelor se face de către structura financiar-contabilă, în termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la data când persoana debitoare a încetat raporturile de serviciu cu M.A.I.

(3) Titlurile executorii se transmit, în original, însoțite de o adresă care trebuie să cuprindă:

a) denumirea unității și localitatea unde aceasta își are sediul;

b) temeiul legal al transmiterii titlului executoriu spre executare;

c) numele și prenumele debitorului, precum și prenumele tatălui și al mamei;

d) domiciliul debitorului și, dacă se cunoaște, ocupația acestuia;

e) alte elemente de identificare a acestuia: locul și data nașterii, seria și numărul actului de identitate etc.;

f) natura debitului și suma de plată;

g) alte informații necesare încasării debitului prin executarea silită.

(4) O fotocopie certificată a titlului executoriu definitiv se păstrează la structura financiar-contabilă.

Art. 77. — (1) În cazul debitorilor solidari, debitul se comunică unui singur organ de executare, același în a cărui rază teritorială își are domiciliul debitorul despre care există indicii că deține mai multe bunuri sau venituri urmăribile. În lipsa acestora, debitul se comunică organului de executare în a cărui rază teritorială domiciliază mai mulți debitori ori unde se apreciază că există mai multe posibilități de recuperare a pagubei.

(2) În situația în care, după transmiterea debitului, valoarea acestuia a fost modificată ca urmare a soluționării unor cauze, unitatea la nivelul căreia a fost efectuată cercetarea administrativă ia măsuri pentru comunicarea către organele fiscale a sumei reale ce urmează a fi recuperată.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale

Art. 78. — (1) Prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul prezentului ordin se realizează în condițiile și cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), ale Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului UE 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, și ale Legii nr. 363/2018 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, în funcție de scopul în care sunt prelucrate datele.

(2) În aplicarea prezentului ordin, toate structurile M.A.I. au obligația să păstreze secretul profesional, precum și confidențialitatea datelor personale și a informațiilor dobândite în timpul desfășurării acestor activități, cu excepția cazurilor în care îndeplinirea sarcinilor de serviciu, nevoile justiției sau legea impune dezvăluirea acestora.

Art. 79. — Anexele nr. 1-6 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 80. — (1) Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 3 zile de la publicare.

(2) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Bogdan Despecu,
secretar de stat

Modalitatea de calcul al cuantumului imputabil

Art. 1. — (1) Polițistul răspunde civil și material pentru pagubele cauzate patrimoniului unității sau patrimoniului Ministerului Afacerilor Interne, în condițiile prevăzute de Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare și de ordin.

(2) Polițistul răspunde civil pentru întreaga pagubă, calculată la data constatării acesteia, produsă cu vinovăție patrimoniului unității sau patrimoniului Ministerului Afacerilor Interne, prin acțiunile ori inacțiunile sale care nu au legătură cu atribuțiile de serviciu.

(3) Polițistul răspunde material în limita a 3 salarii lunare nete, calculate la data constatării pagubei, pentru pagubele cauzate, cu vinovăție, patrimoniului unității sau patrimoniului Ministerului Afacerilor Interne, prin acțiunile ori inacțiunile sale desfășurate în legătură cu atribuțiile de serviciu.

Art. 2. — (1) La stabilirea răspunderii materiale se ia în considerare salariul lunar net din luna în care s-a constatat paguba.

(2) Cuantumul salariului lunar net se comunică comisiei de cercetare administrativă de către structura financiar-contabilă care asigură plata drepturilor salariale ale celor vinovați de producerea pagubei, în luna constatării acesteia.

(3) Baza de calcul al salariului lunar net o constituie salariul lunar brut, stabilit conform reglementărilor legale în vigoare, din care se scade o sumă calculată prin aplicarea asupra acestuia a contribuțiilor sociale obligatorii și, după caz, a următoarelor:

- deducerea personală acordată pentru luna respectivă;
- cotizația sindicală plătită în luna respectivă;
- contribuțiile la fondurile de pensii facultative, astfel încât la nivelul anului să nu se depășească echivalentul în lei a 400 euro;
- primele de asigurare voluntară de sănătate, precum și serviciile medicale furnizate sub formă de abonament, astfel încât la nivelul anului să nu se depășească echivalentul în lei al sumei de 400 euro;

e) contravaloarea abonamentelor suportate de angajați, în limita echivalentului în lei a 100 euro anual, oferite de furnizori ale căror activități sunt încadrate la codurile CAEN 9311, 9312 sau 9313, care acționează în nume propriu în cazul abonamentelor care includ dreptul de a utiliza facilitățile sportive, în vederea practicării sportului și educației fizice cu scop de întreținere, profilactic sau terapeutic ori în calitate de intermediari pentru serviciile medicale, în cazul în care abonamentele respective includ și servicii medicale.

Art. 3. — (1) Răspunderea materială în limita a 3 salarii lunare nete poate fi individuală sau în comun.

(2) Răspunderea materială limitată este comună atunci când nu se poate determina măsura în care fiecare persoană a contribuit la producerea pagubei.

(3) În situația prevăzută la alin. (1), fiecare persoană vinovată răspunde proporțional cu salariul lunar net din luna în care s-a constatat paguba, după cum urmează:

a) atunci când paguba este mai mică decât suma celor 3 salarii lunare nete ale celor vinovați, răspunderea materială individuală se stabilește proporțional cu salariul lunar net al fiecăruia, utilizându-se una dintre următoarele metode de calcul:

1. Primul mod de calcul:

(i) valoarea pagubei = 12.000 lei

(ii) suma celor 3 salarii lunare nete ale celor vinovați:

A = 10.500 lei

B = 7.500 lei

C = 6.000 lei

TOTAL: 24.000 lei

(iii) răspunderea materială individuală se stabilește astfel: suma celor 3 salarii lunare nete ale fiecărui polițist responsabil de producerea pagubei se înmulțește cu valoarea pagubei, iar produsul rezultat se împarte la suma celor 3 salarii lunare nete ale tuturor polițiștilor vinovați

$$A = \frac{10.500 \times 12.0000}{24.0000} = 5.250 \text{ lei}$$

$$B = \frac{7.500 \times 12.0000}{24.0000} = 3.750 \text{ lei}$$

$$C = \frac{6.000 \times 12.0000}{24.0000} = 3.000 \text{ lei}$$

TOTAL: 12.000 lei

2. Al doilea mod de calcul:

(i) valoarea pagubei = 12.000 lei

(ii) suma celor 3 salarii lunare nete ale celor vinovați:

A = 10.500 lei

B = 7.500 lei

C = 6.000 lei

TOTAL: 24.000 lei

(iii) răspunderea materială individuală se stabilește astfel: valoarea totală a pagubei (12.000 lei) se împarte la suma celor 3 salarii lunare nete ale tuturor polițiștilor responsabili de producerea pagubei (24.000 lei), iar câțul (0,5) se înmulțește cu suma celor 3 salarii lunare nete ale fiecăruia dintre aceștia:

$$12.000 : 24.000 = 0,5$$

$$A = 10.500 \times 0,5 = 5.250 \text{ lei}$$

$$B = 7.500 \times 0,5 = 3.750 \text{ lei}$$

$$C = 6.000 \times 0,5 = 3.000 \text{ lei}$$

TOTAL: 12.000 lei

b) atunci când paguba este mai mare decât suma celor 3 salarii lunare nete ale celor vinovați, răspunderea materială individuală se stabilește în limita celor 3 salarii lunare nete ale celor vinovați, utilizându-se următoarea metodă de calcul:

(i) valoarea pagubei produse = 35.000 lei

(ii) suma celor 3 salarii lunare nete ale celor vinovați:

A = 10.500 lei

B = 7.000 lei

C = 6.500 lei

D = 5.000 lei

E = 4.500 lei

TOTAL: 33.500 lei

(iii) răspunderea materială este egală cu 3 salarii lunare nete ale fiecărui coresponsabil (A = 10.500 lei; B = 7.000 lei; C = 6.500 lei; D = 5.000 lei; E = 4.500 lei);

(iv) diferența de 1.500 lei până la valoarea integrală a pagubei (35.000 lei – 33.500 lei) se scade din evidența contabilă.

(4) Partea din pagubă care depășește limita salariilor lunare nete a celor vinovați se scade din evidența contabilă, potrivit competențelor prevăzute la art. 74 alin. (1) din ordin.

Art. 4. — (1) În cazul în care paguba a fost produsă în comun de mai multe persoane, stabilirea răspunderii materiale integrale se face astfel:

a) dacă se poate stabili măsura în care fiecare a contribuit la producerea pagubei, răspunderea materială integrală se stabilește individual, în funcție de măsura în care fiecare a contribuit la producerea ei;

b) dacă nu se poate determina măsura în care fiecare persoană a contribuit la producerea pagubei, răspunderea materială integrală se stabilește:

1. proporțional cu salariul lunar net de la data constatării pagubei;

2. proporțional cu timpul lucrat de la ultima inventariere, în cazul gestionarilor.

(2) Răspunderea materială în comun, proporțională cu salariul lunar net, se stabilește după următorul exemplu:

(i) valoarea integrală a pagubei constatate: 16.000 lei;

(ii) personal având responsabilitate comună:

A — având salariu lunar net de	4.000 lei
B — având salariu lunar net de	2.500 lei
C — având salariu lunar net de	1.500 lei
TOTAL:	8.000 lei

(iii) răspunderea materială individuală se stabilește astfel: se stabilește un coeficient care se aplică salariului lunar net, prin împărțirea valorii integrale a pagubei la suma salariilor lunare nete, adică $16.000 : 8.000 = 2$;

(iv) întinderea răspunderii materiale a fiecărui coresponsabil este salariul/solda/indemnizația lunară net/netă, înmulțit/ă cu coeficientul rezultat:

A — $4.000 \times 2 = 8.000$ lei

B — $2.500 \times 2 = 5.000$ lei

C — $1.500 \times 2 = 3.000$ lei

TOTAL: 16.000 lei

(3) Răspunderea materială integrală în comun, proporțional cu timpul lucrat, pentru cei care au calitatea de gestionari se stabilește după următorul exemplu:

(i) valoarea integrală a pagubei constatate: 1.000 lei;

(ii) timpul cât a gestionat fiecare gestionar, exprimat în zile

Gestionarii	Timpul cât a gestionat fiecare (zile)
A	80
B	40
C	100
D	70
TOTAL	290

(iii) răspunderea materială individuală se stabilește după următoarea formulă:

$$\frac{\text{Ponderea cât a gestionat fiecare gestionar față de total zile gestionate}}{100} \times \text{Valoarea pagubei} = \text{Întinderea răspunderii individuale}$$

(iv) stabilirea cuantumului răspunderii materiale individuale a celor 4 gestionari se face astfel:

Gestionarii	Timpul cât a gestionat fiecare (zile)	Ponderea cât a gestionat fiecare față de total zile gestionate	Modul de calcul al cuantumului răspunderii materiale individuale
A	80	$\frac{80}{290} \times 100 = 27,59$	$\frac{27,59 \times 1.000}{100} = 275,9$
B	40	$\frac{40}{290} \times 100 = 13,79$	$\frac{13,79 \times 1.000}{100} = 137,9$
C	100	$\frac{100}{290} \times 100 = 34,48$	$\frac{34,48 \times 1.000}{100} = 344,8$
D	70	$\frac{70}{290} \times 100 = 24,14$	$\frac{24,14 \times 1.000}{100} = 241,4$
TOTAL	290	100	1.000

ANEXA Nr. 2

Modalitatea de evaluare a pagubelor

Art. 1. — (1) Prin *pagubă* se înțelege orice diminuare a elementelor patrimoniale de activ și orice majorare a elementelor patrimoniale de natura datoriilor, ale căror mișcări în calitate sau cantitate nu se justifică în evidența contabilă prin operațiuni care au la bază acte legale.

(2) Poate constitui pagubă, în sensul prezentului ordin, contravaloarea:

a) bunurilor materiale, mijloacelor bănești sau a altor valori constatate lipsă;

b) bunurilor materiale consumate peste normele legale de consum, stabilite prin dispoziții normative specifice;

c) motoresurselor consumate în alte scopuri decât cele aprobate prin norme, a normelor de parcurs sau a orelor de funcționare nerealizate între două reparații, stabilite prin dispozițiile legale în vigoare;

d) uzurii bunurilor materiale date spre folosință temporară, fără temei legal, personalului ori altor structuri ale Ministerului Afacerilor Interne (M.A.I.) sau, după caz, terților — persoane fizice ori juridice;

e) bunurilor aparținând M.A.I., schimbate cu altele aparținând terților, în alte condiții decât cele legal stabilite și aprobate;

f) bunurilor materiale de orice fel, a căror lipsă sau pierdere s-a produs pe timpul transportului, manipularii, transformării,

depozitării și conservării, care nu se încadrează în cotele de scăzământ normale, legal stabilite;

g) bunurilor materiale, mijloacelor bănești sau altor valori, scăzute din evidență ori trecute în cheltuieli, dacă aceste operațiuni nu sunt justificate cu acte legale sau când actele justificative au fost pierdute și nu mai pot fi reconstituite conform dispozițiilor normative în vigoare;

h) bunurilor materiale distruse, degradate sau uzate prematur;

i) cotei-părți din cheltuielile de întreținere și de pregătire pe timpul școlarizării ori din alte cheltuieli ocazionate de situațiile pentru care s-au încheiat angajamente sau contracte suportate de M.A.I., în cazul personalului trimis la cursuri de formare profesională inițială sau continuă, în țară sau în străinătate, care nu a respectat contractul sau angajamentul asumat;

j) reparațiilor efectuate în scopul punerii sau repunerii în funcțiune a bunurilor materiale degradate, deteriorate sau uzate prematur din cauza neglijenței, abuzului ori a altor cauze imputabile;

k) sumelor încasate în mod necuvenit, acordate cu nerespectarea dispozițiilor normative incidente, cum ar fi, dar fără a se limita la: drepturi de natură salarială, alte majorări salariale, contravaloarea compensației lunare pentru chirie, contravaloarea sumelor aferente cheltuielilor de transport etc.;

l) despăgubirilor, dobânzilor, locațiilor, amenzilor, penalizărilor, majorărilor de întârziere etc., plătite de M.A.I. din vina personalului;

m) mijloacelor bănești și a altor valori, precum și a bunurilor materiale sau produselor folosite în interes personal ori al terțelor persoane;

n) cheltuielilor ce nu mai pot fi recuperate de la executantul lucrării, efectuate pentru remedierea deficiențelor, refacerea lucrărilor, repararea degradărilor sau depreciierilor, precum și a celor efectuate ca urmare a nerespectării normelor de executare a acestora;

o) oricărei alte diminuări a valorii activelor, precum și a creanțelor înregistrate în contabilitatea instituției, intervenite ca urmare a nerespectării dispozițiilor normative în vigoare;

p) oricărei majorări a datorii înregistrate în contabilitatea instituției, intervenită ca urmare a nerespectării dispozițiilor normative în vigoare;

q) franșizei suportate de unitate în cadrul unui contract de asigurare tip CASCO cu ocazia producerii riscului asigurat, din vina personalului M.A.I.

Art. 2. — (1) La evaluarea pagubelor se au în vedere următoarele elemente:

a) cantitatea de bunuri, exprimată în unitatea de măsură cu care acestea au fost înregistrate în evidență;

b) costul de achiziție a bunurilor respective, costul reparațiilor sau recondiționării ori, după caz, diferența de preț la data constatării pagubei, care va cuprinde prețul de cumpărare practicat pe piață la care se adaugă taxele nerecuperabile, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, cheltuielile de transport și cele ocazionate de punerea în stare de funcțiune a bunului respectiv;

c) gradul de uzură a bunurilor, existent la momentul producerii pagubei, stabilit pe bază de probe legale;

d) alte elemente ce se iau în calcul, potrivit dispozițiilor normative incidente, astfel încât să se asigure acoperirea pagubei.

(2) În situația în care nu este vinovată o anumită persoană de producerea pagubei respective, iar paguba trebuie suportată din cheltuielile instituției și recuperată, eventual, de la instituția de asigurare, în cazul în care bunul a fost asigurat, evaluarea pagubei în cauză se face la un preț care va fi egal cu cel înscris în evidența contabilă, dacă reparația s-a efectuat în regie proprie.

Art. 3. — (1) În cazul lipsurilor sau pierderilor de bunuri materiale, evaluarea pagubelor, produse prin fapte pentru care se stabilește răspunderea materială sau obligația de restituire, se face la valoarea de înlocuire a bunului lipsă ori pierdut, valoare stabilită la data constatării pagubei, dar nu mai mică decât valoarea înregistrată în evidența contabilă.

(2) În cazul lipsurilor de bunuri materiale, evaluarea pagubelor se face astfel:

a) pentru bunurile cu specific militar se iau ca bază prețurile solicitate în scris sau publicate periodic de către structura tehnică de specialitate a inspectoratului general, pentru unitățile din subordinea acestuia, sau structura de specialitate a aparatului central al M.A.I., pentru unitățile necuprinse în inspectoratele generale. Comunicarea prețurilor se face în termen de 10 zile lucrătoare de la data înregistrării raportului unității interesate;

b) pentru bunurile care se vând în comerț, evaluarea pagubelor se face pe baza prețurilor care se practică pe piață la data constatării acestora, preluate din cel puțin 3 oferte de preț, luându-se în calcul prețul cel mai mic rezultat din analiza acestora, dar nu mai mic decât valoarea contabilă a bunurilor;

c) în cazul bunurilor care nu pot fi cumpărate de pe piață, valoarea de înlocuire se stabilește de către comisia sau persoana care efectuează cercetarea administrativă, împreună

cu o comisie formată din specialiști în domeniul respectiv, pe baza unei analize temeinice și documentate, astfel încât să fie asigurată acoperirea pagubelor;

d) prin excepție de la prevederile lit. b), pentru bunurile care se vând în comerț doar de către anumiți agenți economici specializați, avizați/autorizați de organele competente, evaluarea pagubelor se face pe baza prețurilor practicate pe piață de către aceștia, dar nu mai mică decât valoarea contabilă a bunurilor.

(3) Aplicarea prevederilor alin. (2) se face ținând seama de următoarele:

a) pentru bunurile materiale cu specific militar, precum armament, muniții, explozivi, mijloace de inițiere și de dare a focului, bunuri materiale din categoria tehnicii de luptă, piese de schimb din complete sau loturi, accesorii similare ș.a.m.d., aprovizionate cu mult timp în urmă și care se mențin în înzestrarea unităților, valoarea se stabilește cu avizul organelor centrale de resort, prin comparare sau asociere cu prețurile bunurilor aprovizionate în ultimul timp de M.A.I.;

b) pentru bunurile materiale realizate în cadrul unităților, evaluarea se face astfel încât să se recupereze toate cheltuielile efectuate cu materiile prime, materiale, combustibil etc., calculate conform prevederilor alin. (2) lit. b) și c), la care se adaugă cheltuielile de personal aferente;

c) pentru obiectele de muzeu, lucrările de artă plastică, cărțile și publicațiile din fondul bibliotecilor, cărora nu li se poate determina prețul, în raport cu bunurile din unitățile comerciale, valoarea de înlocuire se stabilește cu avizul structurii de specialitate din M.A.I., care va ține seama de condițiile în care s-au achiziționat — valoarea de estimare actualizată în inventar —, valoarea istorică, documentară sau artistică, de alte elemente necesare pentru o corectă evaluare și de metodologia care se aplică pentru aceste situații pe plan național;

d) bunurile reprezentând producția neterminată, care fac obiectul pagubei, se evaluează pe baza tuturor cheltuielilor efectuate până la data constatării acesteia potrivit evidențelor: materii prime și materiale, manoperă etc. Valoarea materiilor prime și materialelor se calculează prin aplicarea prevederilor menționate la lit. a) sau b), după caz;

e) pentru documentele militare de transport pierdute din neglijență înainte de a fi folosite, indiferent dacă au fost sau nu complete, se iau ca bază de calcul prețurile cu care se procură de M.A.I. la data constatării pagubelor;

f) contravaloarea documentelor militare de transport întrebuintate în mod ilegal se recuperează la valoarea costului real al călătoriei pe ruta pe care au fost utilizate, după tarifele în vigoare practicate la data constatării pagubei. În cazul în care această valoare este mai mică decât prețul care ar fi plătit de către M.A.I. pentru procurarea documentelor de transport la data constatării pagubei, valoarea de imputare se stabilește având ca bază de calcul acest preț;

g) materialele și piesele de schimb recuperate sau rezultate din lucrări de reparații, deplasări ori casări ale mijloacelor fixe și obiectele de inventar constatate lipsă se evaluează luând ca bază de calcul prețul cu care acestea se achiziționează de către operatorii economici de profil la data constatării pagubei;

h) în cazul animalelor de serviciu evaluarea se face potrivit dispozițiilor normative specifice;

i) în cazul celorlalte animale, constatate lipsă, evaluarea se face pe baza greutății în viu, conform datelor consemnate în evidența contabilă și tehnic-operativă, și a prețului practicat pe piață la data constatării pagubei, pe kilogram în viu, aferent speciei și categoriei animalelor respective, astfel încât să asigure cel puțin acoperirea valorii de înregistrare din evidența contabilă. Când paguba a rezultat ca urmare a decesului animalelor sau tăierilor de necesitate, din valoarea evidențiată în contabilitate se deduce valoarea recuperărilor (piei, carne și organe comestibile etc.), calculată la prețul cu care acestea sunt valorificate;

j) în cazul culturilor de seră, solarii, de câmp sau al plantațiilor de orice fel distruse ori degradate, evaluarea se face pe baza cheltuielilor efective pentru refacerea sau reînființarea lor, care să acopere cel puțin valoarea cheltuielilor rezultate din evidențele unităților, aferentă culturilor sau plantațiilor respective;

k) mijloacele bănești, timbrele poștale sau fiscale și bunurile valorice constatate lipsă se evaluează la valoarea nominală;

l) materialele, alimentele, furajele, îngrășămintele, carburanții, lubrifianții, combustibilii lichizi sau solizi, piesele de schimb și altele asemenea care sunt consumate în plus față de normele de consum legale se evaluează pe baza valorii de înlocuire a acestora stabilite la data constatării pagubei.

(4) În cazul în care, în vederea evaluării pagubei, este necesară o expertiză, aceasta se va efectua, de regulă, de către personalul M.A.I. care are calitatea de expert, aplicându-se corespunzător dispozițiile legale privind expertizele. Dacă la nivelul M.A.I. nu există niciun expert autorizat în domeniul respectiv, se va achiziționa serviciul aferent. Comunicarea către unități a prețurilor stabilite ca urmare a expertizelor se face în cel mult 5 zile de la data înregistrării raportului de expertiză.

(5) Dispozițiile alin. (1)-(3) se aplică în mod corespunzător și în cazul primirii de bunuri necuvenite și care nu mai pot fi restituite în natură.

Art. 4. — În cazul degradărilor de bunuri materiale, evaluarea pagubelor se face astfel:

a) dacă bunurile pot fi recuperate sau recondiționate pentru a fi repuse în stare de funcționare/utilizare, se iau în calcul cheltuielile efectuate în acest scop la operatori economici de profil. Pentru bunurile materiale cu specific militar a căror reparare sau recondiționare se execută în unitățile M.A.I., evaluarea se face având în vedere cheltuielile efectuate cu:

- (i) materiile prime, materialele, piesele de schimb folosite, în condițiile art. 3 alin. (2) lit. c);
- (ii) manopera personalului care a participat la reparare/recondiționare; valoarea medie orară (om/oră) a manoperei pentru reparațiile/recondiționările executate în unitățile militare se determină după formula:

$$M = \frac{S}{n \times t}$$

$$\text{în care: } t = \frac{Z.L. \times 8}{12},$$

unde:

M — valoarea medie orară a manoperei;

S — suma totală a salariilor brute cuvenite personalului care participă la efectuarea reparației/recondiționării, în luna constatării pagubei, inclusiv contribuțiile aferente acestora, ce cad conform legii în sarcina angajatorului;

n — numărul de persoane care participă la reparație/recondiționare;

Z.L. — numărul zilelor lucrătoare dintr-un an calendaristic;

b) dacă bunurile degradate pot fi, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, valorificate ca atare, cu prețuri reduse, se va lua ca bază de calcul diferența dintre prețul bunului respectiv stabilit potrivit art. 3 alin. (2) lit. a) sau b), după caz, și prețul ce se va obține prin valorificare;

c) dacă prin reparare/recondiționare se obține un bun de calitate inferioară, la cheltuielile prevăzute la lit. a) se adaugă diferența de preț dintre prețul bunului respectiv stabilit potrivit art. 3 alin. (2) lit. a) sau b), după caz, și prețul bunului reparat sau recondiționat;

d) dacă bunurile degradate se utilizează ca materie primă pentru producerea altor bunuri, se va lua ca bază de calcul diferența de preț dintre prețul bunului stabilit potrivit art. 3 alin. (2) lit. a) sau b), după caz, și prețul materiei prime pe care a înlocuit-o;

e) dacă bunurile degradate au fost produse în unitatea păgubită și nu mai pot fi reparate, recondiționate sau valorificate, se va lua ca bază de calcul costul real potrivit evidențelor, iar în cazul în care au fost cumpărate se iau în calcul toate cheltuielile făcute pentru procurarea bunurilor.

Art. 5. — (1) În cazul mijloacelor fixe și al obiectelor de inventar distruse sau degradate și care nu mai pot fi reparate/recondiționate pentru a fi readuse în stare normală de funcționare, dar care pot fi valorificate ca atare, în condițiile legii, ori pot fi recuperate parțial ca piese de schimb sau componente, evaluarea pagubei se realizează utilizând relațiile de calcul prevăzute de reglementările interne în vigoare privind scoaterea din funcțiune, valorificarea și casarea bunurilor în unitățile M.A.I., pe baza cărora se stabilește prețul de vânzare, din care se scade valoarea obținută prin valorificarea ca atare sau, după caz, valoarea bunurilor recuperate, utilizabile ca piese de schimb, materiale sau deșeuri.

(2) Materialele sau componentele recuperate vor fi evaluate în vederea înregistrării în evidența contabilă a unității, comisia de evaluare ținând cont de starea tehnică și gradul de uzură ale acestora, după caz.

Art. 6. — (1) În cazul mijloacelor fixe sau al obiectelor de inventar aflate în dotarea unităților M.A.I., dar care au fost folosite nelegal, la evaluarea pagubei se vor avea în vedere amortizarea/uzura aferentă perioadei de utilizare fără justificare legală și toate cheltuielile determinate de utilizarea bunurilor.

(2) Evaluarea pagubei se va efectua astfel:

a) valoarea pagubei produse ca urmare a utilizării nelegale sau în afara cadrului de reglementare internă a mijloacelor de transport din dotarea structurilor M.A.I. se calculează pe baza parcursului sau orelor de funcționare nelegală ori neregulamentară, a tarifelor pe kilometru sau oră de funcționare și/sau staționare a mijloacelor de transport auto/moto, conform reglementărilor în vigoare aplicabile în M.A.I., precum și a precizărilor corespunzătoare aferente costurilor suplimentare, după caz (salariu conducător auto, taxe suplimentare, amortizări etc.);

b) valoarea pagubei produse ca urmare a folosirii nelegale a celorlalte mijloace fixe și obiecte de inventar din dotarea unităților M.A.I. se va determina prin luarea în calcul a valorii de înlocuire a mijloacelor fixe sau obiectelor de inventar la data constatării pagubei și a amortizării/uzurii corespunzătoare perioadei de utilizare nejustificată a bunului în cauză, cu următoarea formulă:

$$P = Pa \times \frac{Du}{Dn}, \text{ unde:}$$

unde:

P — valoarea pagubei;

Pa — prețul actual al bunului (valoarea de înlocuire) la data constatării pagubei;

Du — durata de utilizare nelegală (ore, zile, luni, ani);

Dn — durata normală de utilizare (ore, zile, luni, ani).

În cazul în care raportul $\frac{Du}{Dn} = 1$ sau $\frac{Du}{Dn} > 1$, valoarea pagubei $P = Pa$.

(3) Determinarea gradului real de amortizare/uzură a mijloacelor fixe sau obiectelor de inventar degradate/depreciate se face și se probează cu documente care atestă utilizarea, funcționarea sau exploatarea efectivă a acestora, precum: carnet de bord, cărți de exploatare, fișe ale utilajului etc.

Art. 7. — (1) Evaluarea pagubelor produse prin degradarea sau avariarea lucrărilor de construcții ori a reparațiilor se face pe baza cheltuielilor efective pentru refacerea lor, conform prevederilor art. 4.

(2) În situația în care există și pagube indirecte, precum pătrunderea apei și degradarea zugrăvelilor sau a lucrărilor de

vopsitorie, deteriorarea circuitelor telefonice și electrice, afectarea lucrărilor de rezistență a construcțiilor, deteriorarea rețelelor de canalizare și alimentare cu apă, a instalațiilor termice ș.a.m.d., evaluarea pagubei totale se face prin adăugarea la cuantumul pagubei directe a sumei aferente pagubei indirecte, adică a costului efectiv al acestor lucrări.

Art. 8. — În cazul în care au fost prestate servicii la care personalul M.A.I. sau alte persoane fizice ori persoane juridice din afara unității nu erau îndreptățite, evaluarea pagubelor produse prin fapte pentru care se stabilește răspunderea materială se face prin obligarea acestora la plata contravalorii serviciilor respective, calculată în condițiile legii, la data constatării pagubelor.

Art. 9. — Sumele plătite în plus față de drepturile legal cuvenite conform actelor normative care le reglementează, precum salarii și alte drepturi de natură salarială, compensație lunară pentru chirie, drepturi de echipare, de hrănire, de transport, de delegare, detașare ș.a.m.d., se determină ca diferență între sumele efectiv achitate și cele cuvenite legal, corespunzător perioadelor la care se referă.

Art. 10. — Dobânzile, despăgubirile, penalizările, majorările și amenzile plătite de M.A.I. în favoarea altor unități, precum și plățile și cheltuielile efectuate fără temei legal sau cu interpretarea greșită a dispozițiilor normative incidente se evaluează la valoarea lor efectivă.

ANEXA Nr. 3

MODEL CITAȚIE

— față —

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

Comisia de

Nr. din

Domnul/Doamna

În baza dispozițiilor Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, sunteți chemat la această comisie care are sediul în localitatea, str. nr., în ziua de, la ora, în calitate de, pentru

În caz de neprezentare, cauza se va soluționa în lipsă potrivit dispozițiilor procedurale în vigoare.

Organe de cercetare administrativă

.....
.....

— verso —

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

Comisia de

Dovadă

Subsemnatul,, în calitate de, confirm prin prezenta primirea Citației nr. din, prin care sunt chemat în fața comisiei de cercetare administrativă la data de, ora

.....

(semnătura)

Certific autenticitatea semnăturii.

.....

L.S.

Data

MODEL PROCES-VERBAL

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

.....
(unitatea)

Nr. din

(numărul și data înregistrării la secretariatul unității)

.....
(hotărârea șefului)

Semnătura

Data

PROCES-VERBAL
încheiat la în ziua deSubsemnatul (Subsemnații),, din cadrul,
(gradul, numele, prenumele și funcția) (unitatea de care aparține/aparțin)în baza nr. din, am efectuat în perioada
(nr. actului de desemnare) (ziua, luna, anul) (ziua, luna, anul)

cercetarea administrativă în vederea stabilirii existenței sau inexistenței vreunei pagube în patrimoniul

În urma activităților desfășurate, am constatat următoarele*:

.....

Prezentul proces-verbal, din care fac parte integrantă documentele și situațiile anexe, a fost întocmit în exemplare,
cu următoarea destinație

Membrii comisiei de cercetare administrativă

.....

.....

* Constatările se înscriu în procesul-verbal în ordinea și potrivit regulilor de mai jos:

a) valoarea pagubei, determinată cu certitudine;

b) cauzele, împrejurările și data producerii pagubei, respectiv data împlinirii termenului de prescripție a răspunderii materiale;

c) persoanele care trebuie să repare paguba;

d) îndeplinirea condițiilor obligatorii în vederea stabilirii răspunderii materiale sau a cauzelor care apără de răspundere materială, după caz;

e) întinderea răspunderii sau exonerarea de răspundere;

f) partea de vină a fiecărei persoane responsabile de producerea pagubei, iar dacă aceasta nu se poate stabili, elementele care conduc la stabilirea
răspunderii în comun și felul acesteia;

g) probele și mijloacele de probă pe care se fundamentează concluziile cercetării administrative;

h) concluziile și propunerile făcute de comisia de cercetare administrativă privind scăderea din evidența contabilă sau, după caz, pentru recuperarea
pagubei, inclusiv opiniile separate și/sau concurente.**MODEL ACORD DE PLATĂ DE TIP I**

Unitatea

nr. din

Dat în fața noastră,

L.S.

(semnătura)

ACORD DE PLATĂ DE TIP ISubsemnatul,, fiul lui și al, născut la data
(gradul, numele de familie și prenumele) (prenumele tatălui) (prenumele mamei)de în localitatea, județul/sectorul, domiciliat în localitatea, județul/sectorul,
str. nr., posesor al BI/CI seria nr., eliberat(ă) de la data de, recunosc că
datoriez suma de lei, adică, reprezentând,

(unitatea și localitatea)

(în cifre)

(în litere)

conform nr. din, pe care mă oblig să o plătesc în condițiile Legii nr. 360/2002
(proces-verbal, notă de constatare etc.)

privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare.

Suma datorată consimt să o achit astfel:

1. integral, la casieria sau în contul de trezorerie al Unității nr., până la data de
2. din garanția constituită în favoarea mea, potrivit dispozițiilor Legii nr. 22/1969;
3. prin rețineri lunare din salariu, efectuate de către structura financiar-contabilă a unității.

Desființarea acordului de plată sau suspendarea executării acestuia se poate cere de către persoana care l-a semnat, prin promovarea unei acțiuni la instanța de contencios administrativ.

Gradul, numele și prenumele debitorului

Data

.....

(semnătura)

Înregistrat în evidența contabilă la nr. crt. din registrul-jurnal.

Șeful compartimentului financiar-contabil,

.....

(semnătura)

ANEXA Nr. 6

MODEL ACORD DE PLATĂ DE TIP II

Unitatea

Exemplar nr.

ACORD DE PLATĂ DE TIP II

încheiat la data de

Noi,, reprezentant al în calitate de creditoare,
(gradul, numele și prenumele) (unitatea și localitatea),

și, fiul lui și al, născut la data de
(gradul, numele de familie și prenumele) (prenumele tatălui) (prenumele mamei)

în localitatea, județul/sectorul, domiciliat în localitatea, județul/sectorul,
str. nr., posesor al BI/CI seria nr., eliberat(ă) de la data de, în calitate de debitor

Având în vedere Hotărârea nr., pronunțată de în Dosarul (civil/penal) nr. /.....
(instanța) (numărul și anul dosarului)

am convenit la încheierea prezentului acord, în vederea stabilirii modului de plată a sumei lei, adică
(în cifre) (în litere)

eu,, solicit ca suma stabilită de către instanță prin Hotărârea nr. să o achit astfel:

(gradul, numele și prenumele debitorului)

1. integral, la casieria sau în contul de trezorerie al Unității nr., până la data de
2. din garanția constituită în favoarea mea, potrivit dispozițiilor Legii nr. 22/1969.

Eu,, declar că sunt de acord cu modalitatea în care debitorul solicită să
(gradul, numele și prenumele reprezentantului unității)

achite suma înscrisă în Hotărârea nr.

Drept care am încheiat prezentul acord de plată, în două exemplare, câte unul pentru fiecare parte.

Gradul, numele și prenumele debitorului

Gradul, numele și prenumele reprezentantului structurii M.A.I.

.....

.....

(semnătura)

(semnătura)

Data

Data

Înregistrat în evidența contabilă la nr. crt. din registrul-jurnal.

Șeful compartimentului financiar-contabil,

.....

(semnătura)

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA din 19 februarie 2019

În Cauza Tothpal și Szabo împotriva României

Strasbourg
(Cererile nr. 28.617/13 și 50.919/13)

Hotărârea este definitivă. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Tothpal și Szabo împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-un comitet compus din: Paulo Pinto de Albuquerque, președinte, Egidijus Kūris, Iulia Antoanella Motoc, judecători, și Andrea Tamietti, grefier adjunct de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu, la 29 ianuarie 2019, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află două cereri (nr. 28.617/13 și 50.919/13) îndreptate împotriva României, prin care doi resortisanți ai acestui stat, domnul Bela Tothpal („primul reclamant”) și domnul Csongor Szabo („al doilea reclamant”), au sesizat Curtea la 1 aprilie 2013 și la 30 iulie 2013 respectiv, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamanții au fost reprezentați de domnul C.I. Crăciun, avocat în Arad, și de domnul O.-L. Olariu, avocat în Cluj-Napoca, respectiv Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanții susțineau în special că, prin condamnarea lor penală pentru exercitare ilegală a funcției de preot, se încălcaseră mai multe drepturi garantate de Convenție.

4. La 4 martie 2014, cererile au fost comunicate Guvernului.

5. Guvernul s-a opus examinării cererii de către un comitet. După examinarea acestei obiecții, Curtea a respins-o.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele speței

6. Primul reclamant s-a născut în 1966 și locuiește în Arad. Al doilea reclamant s-a născut în 1971 și locuiește în Gherla.

A. Cererea nr. 28.617/13 (Tothpal împotriva României)

(1) Contextul cauzei

7. Primul reclamant era pastorul comunității evanghelice luterane din orașul Arad, funcție pe care o îndeplinea în baza un contract de muncă încheiat cu reprezentanții parohiei luterane în temeiul deciziilor adunării generale a acesteia.

8. În 2008, în temeiul Legii nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul special al cultelor („Legea nr. 489/2006”; *infra*, pct. 28), primul reclamant a înființat împreună cu mai mulți membri ai comunității luterane, în fața unui notar, gruparea religioasă „Creștinii liberi”, o grupare de confesiune luterană fără personalitate juridică, precum și asociația „Biserica evanghelică luterană autonomă”.

9. Primul reclamant a intrat în conflict cu ierarhia Bisericii evanghelice luterane din România („Biserica luterană”). În urma unei proceduri disciplinare, prin Decizia din 17 august 2009 a comisiei de disciplină, Biserica luterană l-a destituit din funcția de pastor și a numit un nou pastor în parohia Arad.

10. Susținut de reprezentanții parohiei, primul reclamant a continuat să celebreze slujbele în biserica luterană în prezența unei părți din membrii comunității. A afișat pe ușa bisericii un anunț care preciza că slujbele erau din acel moment organizate

de gruparea religioasă „Creștinii liberi”. A participat și la ceremonii religioase în afara bisericii.

11. Noul pastor a cerut în numele parohiei excomunicarea primului reclamant din biserică și evacuarea sa din casa parohială. Cererea a fost respinsă la 3 martie 2010 de Tribunalul Arad pe motiv că organismul statutar al parohiei, și anume adunarea sa generală, s-a pronunțat în favoarea primului reclamant și nu a recunoscut pentru noul pastor calitatea de reprezentant al parohiei.

(2) Acțiunea penală pentru exercitare ilegală a funcției de preot

12. La 3 martie 2010, Biserica luterană și parohia, reprezentată de noul pastor, au depus o plângere penală împotriva primului reclamant pentru exercitarea fără drept a funcției de preot. Au arătat că acesta continua să conducă slujba religioasă în Biserica luterană încălcând decizia de destituire.

13. La 22 iulie 2011, Parchetul de pe lângă Judecătoria Arad a dispus neînceperea urmăririi penale. A constatat că membrii comunității luterane din Arad fuseseră informați despre destituirea primului reclamant și că o majoritate a acestora îl urmaseră și susținuseră. A concluzionat că faptele primului reclamant nu reprezentau infracțiuni. Parchetul a reținut însă că funcția de preot nu se putea exercita decât cu acordul organizațiilor religioase, având sau nu personalitate juridică, și că, în speță, acest acord i-a fost retras primului reclamant în august 2009 (*supra*, pct. 9). În consecință, l-a obligat pe acesta din urmă la plata unei amenzi administrative de 1.000 lei (RON), adică aproximativ 235 euro (EUR).

14. Petenții au contestat decizia parchetului în fața Judecătoria Arad și au solicitat condamnarea penală a primului reclamant. În cadrul apărării sale, acesta din urmă arăta că credincioșii cultului evanghelic luteran erau la curent cu demiterea sa și că în mod liber au ales să ia parte la slujbele organizate de o grupare religioasă autonomă, conform anunțului afișat pe ușa bisericii. El a adăugat că nu a acționat în calitate de pastor luteran, ci doar ca pastor protestant, demnitate pe care i-ar fi conferit-o studiile de teologie și doctrina cultului protestant. Martorii audiați la cererea primului reclamant au confirmat că membrii comunității erau informați despre excomunicarea acestuia din urmă din Biserica luterană și că persoana în cauză săvârșea Sfânta Liturghie protestantă, la biserică, în conformitate cu un ritual diferit de cel luteran.

15. Prin Hotărârea din 20 martie 2012, Judecătoria Arad a admis contestația și l-a condamnat pe primul reclamant la plata unei amenzi penale de 4.000 RON, adică aproximativ 224 EUR. Instanța a relevat că, după ce a fost destituit, primul reclamant a continuat să officieze ca pastor, celebrând slujbe religioase și

participând la ceremonii de căsătorie, de botez sau de înmormântare. A respins argumentul întemeiat pe notorietatea publică a excomunicării primului reclamant din Biserica luterană, apreciind că acesta era responsabil pentru exercitarea ilegală a funcției de pastor, deoarece comunitatea luterană din Arad nu a contestat jurisdicția Bisericii luterane din România și nu a devenit autonomă față de această organizație religioasă.

16. În urma contestației formulate de primul reclamant, Curtea de Apel Timișoara a confirmat această sentință printr-o hotărâre din 2 octombrie 2012. Curtea de apel a hotărât că primul reclamant a îndeplinit rituri specifice cultului luteran, deși demiterea sa constituia un impediment legal pentru a continua activitatea de pastor în parohia luterană din Arad.

(3) Acțiunea penală pentru abuz în serviciu și gestionare frauduloasă și cererea în fața Curții referitoare la acestea

17. La 14 august 2013, primul reclamant a sesizat Curtea cu a doua cerere, care a fost înregistrată cu nr. 55.662/13. Semnala diverse încălcări ale Convenției pe motivul pretensei inechității a unei proceduri penale distincte în urma căreia a fost condamnat la pedeapsa cu închisoarea de 3 ani pentru abuz în serviciu și gestionare frauduloasă a bunurilor imobile ale parohiei luterane din Arad, precum și pe motivul condițiilor sale de detenție.

18. La 18 decembrie 2013, Curtea a comunicat Guvernului capătul de cerere întemeiat pe condițiile de detenție și a declarat inadmisibile celelalte capete de cerere în conformitate cu art. 54 § 3 din regulamentul său.

19. La 8 aprilie 2014, reclamantul a informat Curtea că înțelege să renunțe la respectiva cerere. În consecință, la 27 mai 2014, Curtea a radiat de pe rol Cererea nr. 55.662/13.

B. Cererea nr. 50.919/13 (Szabo împotriva României)

(1) Contextul cauzei

20. În 1995, prin decizie a Bisericii reformate din România („Biserica reformată”), cel de-al doilea reclamant a fost numit preot în satul Băița, funcție pe care a exersat-o în baza unui contract de muncă încheiat cu biserica respectivă. În 2008 a intrat în conflict cu cea din urmă din cauza introducerii cererii de divorț. Biserica reformată l-a concediat, l-a destituit din funcția de preot și i-a interzis să conducă slujba religioasă reformată. A fost numit un nou preot în Băița.

21. Noul preot oficia slujba în biserica din sat. Cel de-al doilea reclamant, susținut de majoritatea credincioșilor cultului reformat din Băița, organiza întruniri religioase în casa parohială, în care locuia încă vremelnic, sau în casele credincioșilor. La solicitarea lor, a celebrat căsătorii și botezuri și a participat la ceremonii de înmormântare. Cel de-al doilea reclamant afirmă că aceste evenimente aveau loc potrivit altor ritualuri decât cele specifice cultului reformat. A mai declarat că respectivii credincioși cântau și recitau rugăciuni și că el însuși le vorbea fără a revendica statutul de preot reformat.

(2) Acțiunea penală pentru exercitare ilegală a funcției de preot

22. În februarie 2009, Biserica reformată a depus o plângere penală îndreptată împotriva celui de-al doilea reclamant pentru exercitarea fără drept a funcției de preot. A arătat că al doilea reclamant continua să conducă slujba religioasă reformată în satul Băița, încălcând decizia de destituire (*supra*, pct. 20).

23. Prin Ordonanța din 5 octombrie 2011, Parchetul de pe lângă Judecătoria Gherla a respins plângerea. A subliniat că, începând cu 2008, comunitatea reformată din Băița era scindată și că o parte dintre credincioși îl urmăseau în mod deliberat pe cel de-al doilea reclamant și participa la întruniri religioase fără legătură cu slujba reformată.

24. Prin Decizia din 14 decembrie 2011, Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj a confirmat această ordonanță.

25. Biserica reformată a introdus în fața Judecătoriei Gherla o contestație la Decizia din 14 decembrie 2011 mai sus menționată și o acțiune în condamnarea celui de-al doilea

reclamant. Printr-o încheiere din 6 martie 2012, judecătoria a infirmat decizia parchetului și, considerând suficiente probele disponibile în dosarul parchetului pentru a justifica trimiterea în judecată a celui de-al doilea reclamant, a reținut cauza pentru o examinare pe fond. Instanța a luat în considerare declarațiile martorilor audiați de parchet, inclusiv pe cele ale martorilor propuși de al doilea reclamant, care au confirmat că acesta nu a celebrat slujba reformată și că nu purta haina specifică respectivului cult. Instanța a hotărât că aceste mărturii nu erau credibile, pe motiv că martorii în cauză nu aveau pregătire teologică. Întemeindu-se pe declarațiile martorilor propuși de Biserica reformată și pe documentele oferite de aceasta, instanța a considerat că era vorba tocmai de oficierea slujbei reformate, activitate interzisă celui de-al doilea reclamant.

26. Printr-o hotărâre din 4 octombrie 2012, Judecătoria Gherla l-a condamnat pe cel de-al doilea reclamant pentru exercitarea ilegală a funcției de preot, pe motiv că persoana în cauză a continuat să asigure serviciul religios reformat și să celebreze căsătorii, înmormântări și botezuri. A concluzionat că cel de-al doilea reclamant a acționat în mod contrar învățăturii creștine și că astfel a creat și a întreținut un focar de discordie în comunitatea reformată din Băița. Judecătoria l-a condamnat pe cel de-al doilea reclamant la o pedeapsă de 2 luni cu închisoarea, considerând că doar detenția îl putea determina să reflecteze la comportamentul său și să se îndrepte prin post și rugăciune timp de minimum 40 de zile, după care ar putea beneficia de o liberare condiționată.

27. În cadrul recursului celui de-al doilea reclamant, Curtea de Apel Cluj a anulat parțial această sentință prin Hotărârea din 31 ianuarie 2013. Curtea de apel a considerat că, având în vedere divizarea comunității reformate din Băița, privarea de libertate a celui de-al doilea reclamant era de natură să agraveze conflictul și a pronunțat suspendarea pedepsei cu închisoarea cu o perioadă de probă de doi ani și două luni. A atras atenția celui de-al doilea reclamant asupra consecințelor unei repetări a faptelor sale.

II. Dreptul intern relevant

28. Art. 23 alin. (4) din Legea nr. 489/2006 prevede următoarele:

„Exercitarea funcției de preot sau orice altă funcție care presupune exercitarea atribuțiilor de preot fără autorizația sau acordul expres dat de structurile religioase, cu sau fără personalitate juridică, se sancționează potrivit legii penale.”

29. Vechiul cod penal românesc, în vigoare până la 1 februarie 2014, pedepsea la art. 281 infracțiunea de exercitare fără drept a unei profesii în acești termeni:

„Exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație [...] se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.”

30. Noul Cod penal, în vigoare de la 1 februarie 2014, cuprinde la art. 348 o dispoziție similară, limitele pedepsei fiind modificate, trecând de la trei luni la un an de închisoare.

31. Codul familiei în vigoare până la 30 septembrie 2011 dispunea la art. 3 că doar căsătoria încheiată în fața unui ofițer de stare civilă creează drepturi și obligații pentru soți. Art. 259 alin. (3) din noul Cod civil în vigoare de la 1 octombrie 2011 prevede că celebrarea religioasă a căsătoriei poate fi făcută numai după încheierea căsătoriei civile.

ÎN DREPT

I. Cu privire la conexarea cererilor

32. Ținând seama de similitudinea prezentelor cereri referitoare la fapte și la chestiunile de fond pe care le ridică, Curtea consideră necesar să dispună conexarea lor, în temeiul art. 42 § 1 din regulamentul său.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 9 din Convenție

33. Reclamantii susțin că, prin condamnarea lor penală pentru exercitarea ilegală a funcției de preot, li s-a încălcat dreptul libertății de religie. Primul reclamant invocă art. 9 coroborat cu art. 6, 13 și 14 din Convenție. Cel de-al doilea reclamant invocă, în ceea ce îl privește, art. 9 coroborat cu art. 6, 10, 11 și 14 din Convenție.

34. Curtea amintește că este responsabilă cu încadrarea juridică a faptelor cauzei. Obiectul unei cauze care îi este „prezentată” în exercitarea dreptului la o cerere individuală este delimitat de capătul de cerere formulat de reclamant. Un capăt de cerere cuprinde două elemente: susținerile de fapt și argumentele juridice. În temeiul principiului *jura novit curia*, Curtea nu este obligată de motivele de drept invocate de reclamant în temeiul Convenției și al protocoalelor la aceasta și poate decide ce încadrare juridică să dea faptelor corespunzătoare unui capăt de cerere, examinându-l în contextul articolelor sau dispozițiilor Convenției, altele decât cele invocate de reclamant [*Radomilja și alții împotriva Croației* (MC), nr. 37.685/10 și 22.768/12, pct. 114 și 126, 20 martie 2018].

35. În aplicarea acestor principii, Curtea apreciază, în speță, că este necesar să examineze capetele de cerere ale reclamantilor numai în temeiul art. 9 din Convenție, care prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea în mod individual sau în colectiv, în public sau în particular, prin cult, învățământ, practici și îndeplinirea ritualurilor.

(2) Libertatea de a-și manifesta religia sau convingerile nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru siguranța publică, protecția ordinii, a sănătății sau a moralei publice ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora.”

A. Cu privire la admisibilitate

36. Cu privire la Cererea nr. 28.617/13 (*Tothpal împotriva României*), Guvernul consideră că primul reclamant a uzat de dreptul la recurs individual în mod abuziv pe motiv că nu a informat Curtea că fusese urmărit penal și condamnat, în altă procedură penală, la pedeapsa cu închisoarea de 3 ani pentru acuzațiile de abuz în serviciu și de gestionare frauduloasă a bunurilor imobile ale comunității luterane din Arad. Susține că primul reclamant nu a achitat, prin urmare, amenda penală pronunțată în cauza care face obiectul speței, dat fiind că această pedeapsă ar fi fost absorbită de pedeapsa cu închisoarea pronunțată în cadrul celei de-a doua proceduri (*supra*, pct. 17-19). Guvernul vede în retragerea de către reclamantul menționat mai sus a celei de-a doua cereri în fața Curții o tentativă de a ascunde fapte care ar fi dăunat credibilității plângerii sale din prezenta cerere.

37. Primul reclamant dezmente că ar fi încercat să inducă în eroare Curtea. Afirmă că a introdus a doua cerere referitoare la cealaltă procedură penală, că a formulat cu această ocazie alte plângeri, în plus față de cele întemeiate pe condițiile sale de detenție (*supra*, pct. 17-19), și că, deoarece a făcut obiectul a două dosare diferite în fața instanțelor naționale, a sesizat Curtea cu două cereri diferite.

38. Curtea reamintește că o cerere poate fi respinsă ca abuzivă dacă a fost întemeiată în mod conștient pe fapte false [*Gross împotriva Elveției* (MC), nr. 67.810/10, pct. 28, CEDO 2014]. O informație incompletă și, prin urmare, înșelătoare poate fi, de asemenea, considerată ca un abuz de dreptul la recurs individual, în special dacă privește esența cauzei și dacă reclamantul nu explică în mod suficient de ce nu a furnizat

informațiile relevante (*Predescu împotriva României*, nr. 21.447/03, pct. 25, 2 decembrie 2008).

39. În speță, Curtea reține că primul reclamant a sesizat-o cu două cereri separate având obiecte diferite (pentru obiectul celei de-a doua cereri, a se vedea *supra*, pct. 17-19). Aceasta ține seama de argumentul respectivului reclamant potrivit căruia acesta a sesizat-o cu două cereri separate, deoarece a făcut obiectul a două dosare distincte în fața instanțelor naționale (*supra*, pct. 37). De altfel, nu poate urma abordarea Guvernului, care o îndeamnă să speculeze cu privire la motivele care l-au determinat pe reclamantul în cauză să își retragă Cererea nr. 55.662/13 (*supra*, pct. 36). Prin urmare, apreciază că primul reclamant i-a oferit toate informațiile necesare examinării cererii sale depuse în prezenta cauză, fără să îi ascundă vreo parte.

40. Prin urmare, trebuie respinsă excepția de inadmisibilitate ridicată de Guvern cu privire la Cererea nr. 28.617/13 (*Tothpal împotriva României*).

41. În plus, Curtea observă că Guvernul nu a ridicat nicio obiecție de inadmisibilitate cu privire la Cererea nr. 50.919/13 (*Szabo împotriva României*).

42. Constatând că aceste capete de cerere întemeiate pe încălcarea dreptului la libertatea de religie nu sunt în mod vădit nefondate în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și că, de altfel, nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea le declară admisibile.

B. Cu privire la fond

(1) Argumentele părților

a) Primul reclamant

43. Primul reclamant arată că are o formație teologică și că trebuie efectuată distincția între activitatea de preot în sens profesional și această activitate în sensul biblic. Întemeindu-se pe Hotărârea *Serif împotriva Greciei* (nr. 38.178/97, CEDO 1999-IX), apreciază că a acționat în calitate de conducător spiritual al unui grup de persoane care l-ar fi urmat în mod voluntar și că vede în aceasta o expresie a pluralismului.

b) Cel de-al doilea reclamant

44. Cel de-al doilea reclamant arată că a intervenit, la cererea unei părți din comunitate, pentru a o ghida, totuși fără a celebra riturile reformate și fără a obține un câștig în bani. În acest sens, susține că legislația penală nu preciza îndatoririle de preot sau criteriile de stabilire a acestora și nu era, astfel, suficient de clară. Contestă constatările instanțelor interne conform cărora a continuat să celebreze ritul reformat și susține că judecătorii nu aveau formare teologică și că nu s-au bazat pe criterii obiective. Reclamantul se întemeiază pe principiile referitoare la pluralismul religios dezvoltate de Curte în Hotărârea *Agga împotriva Greciei* (nr. 2) (nr. 50.776/99 și 52.912/99, 17 octombrie 2002).

c) Guvernul

45. Guvernul admite că prin condamnarea penală a reclamantilor pentru exercitarea ilegală a funcției de preot a avut loc o ingerință în dreptul la libertatea de religie. Apreciază totuși că această ingerință este conformă cu Convenția. În această privință, arată că infracțiunea respectivă era prevăzută de dispozițiile Legii nr. 489/2006 (*supra*, pct. 28) și de cele ale Codului penal (*supra*, pct. 29) și că urmarea un scop legitim, și anume de a proteja drepturile altora, mai exact cele ale bisericilor în cauză și ale credincioșilor lor. Adaugă că instanțele naționale au pronunțat decizii motivate și au hotărât că reclamantii au continuat să celebreze riturile specifice respectivelor lor culte. Afirmă de asemenea că acestea au evaluat drepturile fundamentale ale părților, dând prioritate respectării autonomiei comunităților religioase. Cu privire în special la primul reclamant, Guvernul consideră că trebuie acordată o anumită importanță condamnării acestuia pentru gestionarea frauduloasă a bunurilor parohiei luterane (*supra*, pct. 17). Guvernul a concluzionat că respectiva condamnare a

reclamanților se justifica printr-o nevoie socială imperioasă și nu pare disproporționată.

(2) *Motivarea Curții*

46. Curtea reține că ambii reclamanți au fost condamnați pentru că au exercitat fără drept funcția de preot (*supra*, pct. 16 și 27). Vede în această condamnare o ingerință în dreptul acestora la libertatea de religie recunoscut la art. 9 din Convenție. Reține că Guvernul admite, de altfel, că persoanele în cauză au suferit o astfel de ingerință (*supra*, pct. 45).

47. Curtea reamintește în continuare că o astfel de ingerință implică încălcarea acestei dispoziții, cu excepția cazului în care este prevăzută de lege și necesară într-o societate democratică pentru a atinge un scop legitim [*Hassan și Tchaouch împotriva Bulgariei* (MC), nr. 30.985/96, pct. 83, CEDO 2000-XI].

i. Era ingerința „prevăzută de lege” și urmarea un „scop legitim”?

48. Curtea reține că Guvernul arată în observațiile sale că faptele de care erau acuzați reclamanții erau prevăzute de Legea nr. 489/2006 și de Codul penal, iar condamnarea lor urmarea protecția drepturilor altora (*supra*, pct. 45). Reclamanții nu au prezentat argumente convingătoare care să contrazică aceste afirmații (*supra*, pct. 43 și 44) și Curtea este dispusă să accepte că ingerința, prevăzută de lege, urmarea scopul legitim de a proteja drepturile bisericilor vizate și ale credincioșilor acestora.

ii. Era ingerința „necesară într-o societate democratică”?

49. Curtea a rezumat recent principiile aplicabile în materie în *Cauza S.A.S. împotriva Franței* (MC) [nr. 43.835/11, pct. 124-131, CEDO 2014 (extrase)]. În special, a subliniat rolul statului în calitate de organizator neutru și imparțial al exercitării diverselor religii, culte și credințe și a precizat că acest rol favorizează ordinea publică, armonia religioasă și toleranța într-o societate democratică. De asemenea, Curtea a apreciat că obligația de neutralitate și de imparțialitate a statului este incompatibilă cu o putere de apreciere din partea acestuia cu privire la legitimitatea credințelor religioase sau la modalitățile de exprimare a acestora (*ibid.*, pct. 127, și *Hassan și Tchaouch*, citată anterior, pct. 78) și a considerat că această obligație impune statului să se asigure că grupurile aflate în opoziție se tolerează [*Leyla Şahin împotriva Turciei* (MC), nr. 44.774/98, pct. 107, CEDO 2005-XI]. A dedus în continuare că rolul autorităților în acest caz nu este de a suprima cauza tensiunii prin eliminarea pluralismului, ci de a se asigura că grupurile aflate în opoziție se tolerează reciproc (*Serif*, citată anterior, pct. 53).

50. Revenind la speță, Curtea constată că faptele în litigiu care au justificat condamnarea reclamanților erau de natură religioasă: li s-a imputat anume că au asigurat serviciul religios și că au luat parte la ceremonii de căsătorie, de botez sau de înmormântare (*supra*, pct. 15 și 26). În acest sens, persoanelor în cauză nu li se imputase că au săvârșit fapte care pot produce efecte juridice [a se vedea, *a contrario*, *Serif*, citată anterior, pct. 50, și *Agga* (nr. 2), citată anterior, pct. 57, în care Curtea a reținut dispoziții legale de drept elen în conformitate cu care căsătoriile oficiate de personalul clerical de „religii cunoscute” au fost asimilate căsătoriilor civile, iar muftiții erau competenți să se pronunțe cu privire la anumite litigii civile între musulmani]. De altfel, Guvernul nu a susținut în fața Curții că în dreptul românesc reclamanții aveau competența de a îndeplini astfel de acte (pentru dispozițiile interne relevante care fac obligatorie încheierea unei căsătorii civile, a se vedea *supra*, pct. 31). Cu privire la condamnarea primului reclamant pentru gestionarea frauduloasă a bunurilor parohiei, Curtea consideră că nu este relevantă pentru examinarea prezentei cereri (nr. 28.617/13). Într-adevăr, această condamnare a fost impusă la finalul unei proceduri penale distincte, obiect al unei cereri separate în fața Curții (nr. 55.662/13 — *supra*, pct. 17).

51. Curtea reține în continuare că reclamanții au afirmat în mod constant că au acționat cu sprijinul unei părți a comunităților respective (*supra*, pct. 14 și 23), ceea ce Guvernul nu a contestat în observațiile sale în fața sa (*supra*, pct. 45). Or, Curtea reamintește că a hotărât deja că pedepsirea unei persoane pentru simplul motiv că a acționat în calitate de lider religios al unui grup care îl urmează de bunăvoie nu poate fi compatibilă cu cerințele pluralismului religios într-o societate democratică (*Serif*, citată anterior, pct. 51 *in fine*).

52. În plus, Curtea reține că, deși faptele de care erau acuzați reclamanții au avut loc pe baza scindării respectivelor comunități, nu s-a stabilit, nici în fața instanțelor naționale, nici în fața Curții, că scindarea acestor comunități a produs tensiuni sau confruntări care să necesite o intervenție a autorităților statului. Curtea reamintește că a afirmat deja că există riscul să apară tensiuni atunci când o comunitate, religioasă sau de altă natură, se divizează, dar aceasta este una din consecințele inevitabile ale pluralismului [*Serif*, citată anterior, pct. 53, și *Agga* (nr. 2), citată anterior, pct. 60]. Măsurile statului care favorizează un lider al unei comunități religioase divizate sau care urmăresc să constrângă acea comunitate, contrar propriilor dorințe, să accepte o conducere unică constituie o încălcare a libertății de religie. Într-o societate democratică nu este nevoie ca statul să adopte măsuri pentru a garanta ca respectivele comunități religioase să rămână sau să fie plasate sub o conducere unică (a se vedea *Hassan și Tchaouch*, citată anterior, pct. 78 *in fine*, și, *mutatis mutandis*, *Mirojubovs și alții împotriva Letoniei*, nr. 798/05, pct. 80, 15 septembrie 2009). Cu toate acestea, se impune constatarea că, în speță, prin condamnarea reclamanților pentru activitățile lor religioase, autoritățile române au plasat *de facto* o parte a comunităților religioase din orașele Arad și Băița sub egida bisericilor luterană și reformată, excluzând posibilitatea, pentru credincioșii care doreau aceasta, de a urma riturile oficiate de reclamanți.

53. Prin urmare, Curtea consideră că respectivele condamnări aplicate reclamanților nu erau justificate în circumstanțele din spețe de „o nevoie socială imperioasă” și că ingerința în dreptul lor de a-și manifesta religia în colectiv, în public, prin cult și învățământ, nu a fost „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, a fost încălcat art. 9 din Convenție.

III. Cu privire la celelalte pretinse încălcări

54. În baza art. 6 și 13 din Convenție, primul reclamant se plânge de inechitatea procedurii disciplinare desfășurate împotriva sa (*supra*, pct. 9). Invocând art. 6 din Convenție, cel de-al doilea reclamant critică durata procedurii penale desfășurate în speță, pe care o numește excesivă, și denunță o atingere adusă principiului egalității armelor în ceea ce privește ignorarea de către instanțele naționale a probelor propuse în apărare.

55. Ținând seama de toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe asupra capetelor de cerere ale reclamanților întemeiate pe art. 6 și 13 din Convenție, Curtea apreciază că aceste capete de cerere nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și libertăților enunțate în Convenție sau în protocoalele la aceasta. Prin urmare, aceste capete de cerere trebuie declarate inadmisibile în temeiul art. 35 § 3 și § 4 din Convenție.

IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

56. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

57. Primul reclamant arată că nu solicită nicio sumă cu titlu de prejudiciu pe care l-ar fi suferit, constatarea unei încălcări reprezentând o reparație suficientă în viziunea sa. Cel de-al doilea reclamant solicită 30.000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral pe care consideră că l-a suferit.

58. Guvernul ia notă că primul reclamant nu solicită nicio sumă cu titlu de reparație echitabilă. În ceea ce privește al doilea reclamant, Guvernul consideră că o constatare a încălcării ar putea constitui o reparație suficientă și că suma solicitată este excesivă în raport cu jurisprudența Curții.

59. Curtea consideră că trebuie să i se acorde celui de-al doilea reclamant suma de 4.500 EUR cu titlu de prejudiciu moral. Deoarece primul reclamant nu a cerut nicio sumă pentru prejudiciul moral, Curtea consideră că o constatare a încălcării constituie pentru acesta o reparație echitabilă suficientă.

B. Cheltuieli de judecată

60. Primul reclamant nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată efectuate. Cel de-al doilea reclamant solicită 170 EUR pentru cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și

1.300 EUR pentru cele suportate în fața Curții. Prezintă în copie, drept documente justificative, chitanța emisă de avocatul care l-a reprezentat în fața instanțelor naționale, contractul încheiat cu același avocat pentru reprezentarea în fața Curții și facturile emise pentru traducerea mai multor documente.

61. Guvernul invită Curtea să respingă cererea celui de-al doilea reclamant, pe motiv că documentele justificative trimise de acesta nu demonstrează existența unei legături cu procedura în fața Curții.

62. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, având în vedere documentele de care dispune și jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să îi acorde celui de-al doilea reclamant suma de 1.470 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

63. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În unanimitate

CURTEA

- (1) decide să conexeze cererile;
 - (2) declară capătul de cerere formulat în temeiul art. 9 din Convenție admisibil, iar restul capetelor de cerere inadmisibile;
 - (3) hotărăște că a fost încălcat art. 9 din Convenție;
 - (4) hotărăște că respectiva constatare a încălcării constituie o reparație echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suferit de primul reclamant;
 - (5) hotărăște:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească celui de-al doilea reclamant, în termen de trei luni, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata aplicabilă la data plății:
 - i. 4.500 EUR (patru mii cinci sute euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
 - ii. 1.470 EUR (una mie patru sute șaptezeci de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;
 - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
 - (6) respinge cererea celui de-al doilea reclamant de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.
- Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 19 februarie 2019, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE

PAULO PINTO DE ALBUQUERQUEGrefier adjunct,
Andrea Tamietti

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

MONITORUL
OFICIAL

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 636373